

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. SLS-05537/2019-ERU

V Ostravě dne 13. července 2020

Č. j.: 05537-17/2019-ERU

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o podporovaných zdrojích“), v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. SLS-05537/2019-ERU na návrh společnosti ČEZ Prodej, a. s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČ: 27232433 (dále též jen „navrhovatel“), zastoupené Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem ev. č. ČAK 9074, společníkem ve společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s. r. o., se sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1, IČ: 29143608, ve věci sporu o splnění peněžité povinnosti se společností Saša – Sun, s. r. o., se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 29203481 (dále též jen „odpůrce“), zastoupené JUDr. Pavlem Gazárkem, advokátem ev. č. ČAK 06372, se sídlem Blatnice pod Svatým Antonínkem č. 462, 696 71 Blatnice pod Svatým Antonínkem, podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“),

r o z h o d l t a k t o :

I. Společnost Saša – Sun, s. r. o., se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 29203481, je povinna zaplatit společnosti ČEZ Prodej, a. s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČ: 27232433, částku ve výši 61.464.243,28 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z částky 61.464.243,28 Kč jdoucím ode dne 26. prosince 2016 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Společnost Saša – Sun, s. r. o., se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 29203481, je povinna společnosti ČEZ Prodej, a. s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČ: 27232433, k rukám jejího právního zástupce Mgr. et Mgr. Jana Kořána, advokáta ev. č. ČAK 9074, společníka ve společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s. r. o., se sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1, IČ: 29143608, zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 6.292 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetickému regulačnímu úřadu byl dne 2. května 2019 na základě usnesení Okresního soudu v Hodoníně ze dne 25. března 2019, č. j. 14 C 94/2017-550, postoupen k vyřízení soudní spis vedený ve věci sporu mezi společností ČEZ Prodej, a. s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČ: 27232433, a společností Saša – Sun, s. r. o., se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 29203481, jelikož výše nadepsaný soud dospěl k závěru, že věcně příslušný k rozhodování je správní orgán - Energetický regulační úřad.

Z postoupené spisové dokumentace zjistil Energetický regulační úřad, že navrhovatel podal dne 16. března 2017 proti odpůrci žalobu o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 61.464.243,28 Kč. Tato částka má představovat neoprávněně vyplacenou podporu z obnovitelných zdrojů energie ze strany navrhovatele jako povinně vykupujícího odpůrci jako výrobci elektrické energie z obnovitelného zdroje uvedeného do provozu v roce 2010, a to za období od ledna 2013 do července 2015 (po odečtení proplacené bankovní záruky pokrývající bezdůvodné obohacení vzniklé v období ode dne 1. srpna 2014 do dne 31. července 2015). Dle názoru navrhovatele měla být za dané období vyplacena podpora ve výši pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011, kdy tento současně odkázal na správní řízení vedené Energetickým regulačním úřadem pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU, ze kterého dle jeho názoru jednoznačně vyplývá, že výrobní odpůrce nebyla uvedena do provozu v roce 2010 v souladu s tehdy platnými právními předpisy.

Odpůrce v rámci vedeného soudního řízení mj. uvedl, že jeho výrobní elektrárna byla uvedena do provozu v roce 2010 v souladu s podmínkami cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, kdy zároveň poukázal ve vztahu k namítanému správnímu řízení sp. zn. SLS-07196/2014-ERU na stanoviska Energetického regulačního úřadu vydaná k tomuto cenovému rozhodnutí. Následně bylo uvedeno, že odpůrce splnil podmínky dle cenového rozhodnutí č. 2/2010.

O postoupení soudního spisu vyrozuměl Energetický regulační úřad oba účastníky řízení dne 30. května 2019, kdy současně těmto také oznámil zahájení řízení u tohoto správního orgánu.

Dne 16. června 2019 podal své vyjádření odpůrce, který odkázal na svá veškerá podání učiněná v rámci výše citovaného soudního řízení, a to zejména vyjádření ze dne 15. března 2017, doplnění ze dne 15. ledna 2019 a protokol o jednání ze dne 22. ledna 2019. Z těchto dokumentů zejména vyplývá, že odpůrce nesouhlasí s tím, že by mu náležela podpora pro výrobní uvedené do provozu, kdy dále dle jeho mínění tuto skutečnost navrhovatele ani dostatečně neprokázal. Současně odpůrce poukázal na výkladové stanovisko č. 4/2009 a na to, že od počátku roku 2018 došlo k podstatné změně na jeho výklad, a to jak ze strany Energetického regulačního úřadu, tak ze strany soudních orgánů. Zároveň se odpůrce vyjádřil k otázce přerušování řízení, kdy měl za to, že by mohlo dojít k tomuto kroku z důvodu probíhajícího správního řízení o obnově řízení o udělení licence odpůrci pod sp. zn. LIC-05825/2019-ERU, shodně jako bylo učiněno v řízení vedeném pod sp. zn. SLS-03201/2019-ERU.

Ve vztahu k přerušení se dne 28. června 2019 vyjádřil navrhovatel, který uvedl, že nevidí důvody pro přerušení z důvodu absence předběžné otázky. Dne 16. července 2019 potom navrhovatel své vyjádření doplnil, když zejména uvedl, že podstatou projednávaného sporu je vyřešení předběžné otázky, zda má odpůrce za rozhodné období nárok na výkupní ceny pro výrobní uvedené do provozu do konce roku 2010. Navrhovatel se domnívá, že nikoli, neboť ze strany společnosti ACTHERM, s. r. o. byly předány špatné údaje, kdy opětovně bylo poukázáno na správní řízení vedené pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU a navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2019, č. j. 29 Co 71/2019-675, resp. prvoinstanční rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. července 2018, č. j. 25 C 141/2016-540. Zároveň navrhovatel odkázal na trestní řízení, v němž byly řešeny okolnosti vzniku nároku odpůrce na podporu, a to konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. února 2016, č. j. 46 T 7/2013-9824, rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. ledna 2018, č. j. 5 To 56/2016-11.134, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 2018, č. j. 3 Tdo 990/2018-I.-467, kdy z těchto plyne, že předmětná licence byla odpůrcem získána podvodným jednáním.

Dne 19. září 2019 podal své vyjádření odpůrce, který zejména nesouhlasil s posouzením předběžné otázky ze strany navrhovatele, kdy zopakoval, že je v tomto ohledu nezbytné posoudit, zda vznikl nárok na výkupní ceny za rok 2011. Dále odpůrce zpochybnil aktivní legitimaci navrhovatele, když poukázal na skutečnost, že podpora vyplácena odpůrci za rozhodné období je částečně předmětem sporného řízení vedeného pod sp. zn. SLS-06303/2019-ERU, kdy navrhovatelem je Česká republika – Ministerstvo průmyslu a obchodu, a sporného řízení vedeného pod sp. zn. SLS-06330/2019-ERU, kdy navrhovatelem je společnost OTE, a. s.

Energetický regulační úřad poskytl přípisem dne 10. prosince 2019 všem účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kdy této možnosti využil dne 13. ledna 2020 odpůrce, který v podstatě shrnul své námitky směřující k aktivní legitimaci a chybějícímu prokázání nároku na výkupní ceny pro rok 2011. Navrhovatel následně dne 14. ledna 2020, že pro posouzení jeho nároku je pouze relevantní, zda měl odpůrce nárok na výkupní ceny pro rok 2010, protože rozdíl mezi výkupní cenou pro rok 2011 a hodinovou cenou mu byl ze strany operátora trhu uhrazen. S ohledem na jeho postavení prostředníka v rámci systému podpory tak nevzniklo na straně odpůrce vůči navrhovateli v důsledku uhrazení výkupních cen pro rok 2011 žádné bezdůvodné obohacení, kdy v této souvislosti potom není rozhodné, zda nárok na tyto výkupní ceny odpůrce měl či nikoli. K námitce aktivní legitimace navrhovatel sdělil, že důležité je, že navrhovateli nebyl nikdy operátorem trhu proplacen rozdíl mezi výkupní cenou pro rok 2010 a hodinovou cenou.

II.

Posouzení věci

Předně je s ohledem na kompetence Energetického regulačního úřadu nezbytné definovat předmět řízení, jímž je obecně uplatněný nárok, který je vymezen petitum a základem, který tvoří právně relevantní skutečnosti, na nichž určitý subjekt svůj nárok zakládá. Předmětem tohoto sporného správního řízení potom konkrétně je peněžité plnění nárokované navrhovatelem, kterým se tento ve vztahu k odpůrci jako provozovateli výrobní elektřiny domáhá rozhodnutí o tom, že odpůrce je povinen zaplatit požadovanou částku, která

představuje rozdíl mezi navrhovatelem odpůrci uhrazenou podporou ve výši odpovídající výkupním cenám pro rok 2010 a podporovou odpovídající výkupním cenám pro rok 2011, když toliko rozdíl mezi výkupní cenou pro rok 2011 a hodinovou cenou byl navrhovateli ze strany operátora trhu uhrazen.

Co se týče příslušnosti Energetického regulačního úřadu rozhodovat předmětný spor, tak na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, platí, že: „*V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“, a proto má Energetický regulační úřad za to, že rozhodovací kompetence v rámci tohoto sporu jsou dány na základě ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, na základě kterého Energetický regulační úřad mj. rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů, a rovněž z ustanovení § 52 odst. 1 a 2 zákona o podporovaných zdrojích, dle kterého rozhoduje Energetický regulační úřad spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla a dále další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích.

Z výše uvedeného plyne, že v odst. 1 citovaného ustanovení zákona o podporovaných zdrojích je obsaženo velmi široké vymezení působnosti Energetického regulačního úřadu, které vztahuje předmět řízení k jakémukoli sporu týkajícímu se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů bez jakéhokoli omezení, ať např. obecným výčtem subjektů, na jejichž spor by uvedená kompetence dopadala či jinou věcnou konkretizací, a v následujícím odst. 2 je potom uvedena užší definice omezující se zejména pouze na spory související se splněním určité peněžité povinnosti. V tomto ohledu bylo posouzeno, že Energetický regulační úřad je věcně příslušným správním orgánem rozhodovat předmětný spor mezi navrhovatelem a odpůrcem, neboť se jedná o spor týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, když z podaného návrhu je zřejmé, že navrhovatel zejména požaduje, aby byla mu byla zaplacená určitá částka odpovídající částce, která byla odpůrci vyplacena jako podpora elektřiny z obnovitelných zdrojů, tedy aby fakticky bylo rozhodnuto o vydání bezdůvodného obohacení.

V této souvislosti zároveň Energetický regulační úřad poukazuje na usnesení zvláštního senátu ze dne 20. března 2019, č. j. Konf 44/2018-11, ze kterého se podává, že příslušným k rozhodování daného sporu týkajícího se vydání bezdůvodného obohacení je Energetický regulační úřad, a to především s ohledem na nynější rozhodovací praxi vyplývající z usnesení zvláštního senátu ze dne 15. ledna 2019, č. j. Konf 45/2017-14, dle kterého platí, že: „*Pravomoc Energetického regulačního úřadu rozhodovat spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené zákonem č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, nebo sjednané na základě tohoto zákona (§ 52 odst. 2 citovaného zákona), není omezena jen na případy, kdy jedna ze smluvních stran splnění této povinnosti odmítá, ale dopadá na všechny spory, kde je rozporována povinnost k peněžitému plnění z titulu smluvního ustanovení sjednaného na základě zákona č. 165/2012 Sb.*“

S ohledem na předmět řízení, kdy navrhovatel požaduje vrátit určitou částku vyplacenou jako podporu za elektřinu vyrobenou ve výrobně elektřiny odpůrce a odpůrce odmítá toto peněžité plnění jako bezdůvodné obohacení zaplatit, jedná se tak o spor, který se týká výroby elektřiny ve smyslu ustanovení § 52 zákona o podporovaných zdrojích, a je tak možno shledat pravomoc Energetického regulačního úřadu rozhodovat tento spor. Současně Energetický regulační úřad poukazuje na výše citované usnesení Okresního soudu v Hodoníně ze dne 25. března 2019, č. j. 14 C 94/2017-550, kterým byl postoupen k vyřízení předmětný soudní spis, jelikož také výše nadepsaný soud dospěl k závěru, že věcně příslušný k rozhodování je Energetický regulační úřad jako správní orgán.

Co se potom týče tvrzení odpůrce, že by s ohledem na nezbytné vyřešení předběžné otázky mělo dojít k přerušení řízení, shodně jako v případě správního řízení pod sp. zn. SLS-03201/2019-ERU, sděluje Energetický regulační úřad, že správní řízení vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU, které bylo v daném sporu důvodem pro přerušení bylo usnesením ze dne 24. května 2019 zastaveno, z čehož je zřejmé, že důvody pro přerušení řízení v důsledku ukončení předmětného licenčního řízení neexistovaly. Citované usnesení sice bylo po několika měsících (dne 8. října 2019) zrušeno rozhodnutím Rady Energetického regulačního úřadu, č. j. 09802-3/2019-ERU, potvrzeno dne 7. dubna 2020 v rámci rozhodnutí o rozkladu č. j. 09802-10/2019-ERU, avšak v dané době již měl Energetický regulační úřad dostatek podkladů pro to, aby v tomto sporu mohlo být rozhodováno, stejně jako v případě výše namítaného správního řízení,

Správní řízení vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU tak nebylo možno považovat za řízení o předběžné otázce, neboť otázku, zda a kdy byla výrobní navrhovatele uvedena do provozu, resp. zda se tak stalo v roce 2010 (2011), bylo možno dovodit vedle dalšího především z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. července 2018, č. j. 25 C 141/2016-540, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2019, č. j. 29 Co 71/2019-65.

Ve vztahu k řízení vedenému ve věci obnovy řízení o udělení licence vedenému pod spisovou značkou LIC-05825/2019-ERU musí Energetický regulační úřad opět konstatovat, že ani toto by případně nemohlo tvořit překážku, na základě které by nemohlo být v tomto sporu rozhodováno a muselo by dojít k přerušení řízení, neboť prvoinstanční správní orgán sice 18. července 2019 nepravomocně rozhodl o nařízení obnovy řízení vedeného pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU, avšak toto rozhodnutí bylo následně Radou Energetického regulačního úřadu dne 5. května 2020 zrušeno a řízení zastaveno z důvodu porušení procesních podmínek, a to konkrétně z důvodu neexistence rozhodnutí.

Jelikož tedy Energetický regulační úřad má shromážděn dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, je naopak nezbytné v souladu se základními zásadami správního řízení, a to především zásadou hospodárnosti, rychlosti a nezatěžování účastníků řízení, z jeho strany zbytečně neprodlužovat daný spor a vydat meritorní rozhodnutí, kdy na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že řízení o udělení licence (sp. zn. LIC-13917/2010-ERU) nebylo doposud pravomocně ukončeno.

V souvislosti s projednávaným sporem lze bez dalšího shledat, že navrhovatel je držitelem licence na obchod s elektřinou č. 141734603, kdy tento je mj. povinně vykupujícím ve smyslu ustanovení § 10 zákona o podporovaných zdrojích, jímž se stal ode dne 1. ledna 2013

v důsledku právních změn provedených nabytím účinnosti zákona o podporovaných zdrojích. Odpůrci byla udělena dne 31. prosince 2010 licence na výrobu elektřiny č. 111018049, kdy tato skutečnost, resp. existence účinné a platné licence, bude následně rozebrána blíže níže.

Ve vztahu k výše uvedenému je potom možno doplnit, že zákon o podporovaných zdrojích účinný od 1. ledna 2013 změnil do té doby platný rámec poskytování podpory výroby elektřiny, a to jak co do dotčených subjektů, tak do jejich práv a povinností. Současný systém výplaty podpory lze v případě podpory formou výkupních cen charakterizovat jako soubor vzájemných práv a povinností více subjektů vystupujících v soukromoprávním postavení, konkrétně jde o výrobce (příjemce podpory), povinně vykupující (plátce podpory) a operátora trhu.

Obecně tak v režimu podpory formou výkupních cen k příjemcům podpory vystupuje povinně vykupující ve smyslu ustanovení § 10 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích. Povinně vykupující nicméně nejsou poskytovateli podpory v tom smyslu, že by podporu přímo vypláceli z vlastních prostředků, ale tyto finanční prostředky si nárokují právě u operátora trhu. Podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích povinně vykupující účtuje operátorovi trhu rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za svoji činnost podle množství povinně vykupované elektřiny z jednotlivých druhů obnovitelných zdrojů evidovaných operátorem trhu podle ustanovení § 10 odst. 3 uvedeného zákona a operátor trhu je povinen hradit rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za činnost povinně vykupujícího. Operátor trhu vystupuje v rámci systému obecně jako subjekt řídicí finanční toky plateb souvisejících s poskytováním i financováním podpory, přičemž v případě zelených bonusů je též poskytovatelem podpory. V případě podpory výkupní cenou tuto hradí povinně vykupující. Všechny zúčastněné osoby přitom postupují v souladu s právními předpisy včetně cenových rozhodnutí vydávaných Energetickým regulačním úřadem.

S ohledem na tyto skutečnosti došlo mezi navrhovatelem a odpůrcem dne 28. prosince 2012 k uzavření smlouvy o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů č. 12_POZE_PV_300004600 (dále též jen „Smlouva“), jejímž předmětem byl s účinností ode dne 1. ledna 2013 na základě čl. III odst. 1 závazek odpůrce jako výrobce dodávat navrhovateli jako povinně vykupujícímu elektřinu v množství a s časovým průběhem odpovídajícím aktuální dodávce elektřiny vyrobené ve výrobě, která požívá práva na podporu podle zákona o podporovaných zdrojích a která je dodávána do elektrizační soustavy České republiky a navrhovatel se zavázal elektřinu v tomto množství a časovém průběhu odebírat a za odebranou elektřinu zaplatit odpůrci cenu v souladu se Smlouvou. Tato Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou, kdy možnosti ukončení smluvního vztahu včetně výpovědi či odstoupení byly zakotveny v jejím ustanovení čl. IX.

Ze strany navrhovatele došlo v souladu se Smlouvou v období ode dne 1. ledna 2013 do dne 31. července 2015 k vyplacení částky ve výši 217.079.641,08 Kč. V případě, že by byla vyplacena podpora pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011, pak by podpora ovšem měla činit toliko částku ve výši 110.903.398 Kč, kdy také tato byla ve skutečnosti navrhovateli operátorem trhu v souladu se zákonnými podmínkami proplacena. Rozdíl mezi výkupními cenami pro rok 2010 a výkupními cenami pro rok 2011 činil 106.176.243,28 Kč, kdy od této částky je dále nezbytné odečíst plnění poskytnuté z bankovní záruky, která byla vystavena v srpnu roku 2014, a to ve výši 44.712.000 Kč.

Tvrzené bezdůvodné obohacení vzniklo za období ode dne 1. ledna 2013 do dne 31. července 2014 ve výši 61.464.243,28 Kč, kdy proti daným výpočtům, resp. výši fakticky poukázaných částek, nenamítá nic ani odpůrce. Je tedy zjevné, že mezi účastníky tohoto řízení není ohledně skutečnosti množství dodané elektřiny a vyúčtovaným (poskytnutým) částkám sporu, a proto rovněž není nezbytné provádět dle mínění Energetického regulačního úřadu další důkazy v této věci.

Úvodem posouzení sporu je nezbytné se zabývat otázkou věcné legitimace obou účastníků řízení, kdy v této věci odkazuje Energetický regulační úřad na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. ledna 2017, sp. zn. 30 Cdo 3411/2016, ze kterého vyplývá, že: *„Ve sporném řízení je soud vázán žalobním návrhem s výjimkou obsaženou v § 153 odst. 2 o. s. ř., tedy primárně určením, kdo jsou účastníci řízení (žalobce a žalovaný), o jaké věci bude jednáno (skutkový základ) a jaký je žalobní návrh (petit). O zahájení řízení a o obsahu žaloby rozhoduje žalobce jako dominus litis (pán řízení). Soud následně rozhoduje o všech základních skutečnostech obsažených v žalobě, tedy mimo jiné i o aktivní a pasivní věcné legitimaci účastníků řízení. Věcnou legitimací se rozumí stav vyplývající z hmotného práva. Aktivní věcná legitimace je dána, jestliže žalobci svědčí tvrzené subjektivní právo; pasivní věcná legitimace je posuzována z hlediska, zda je žalovaný nositelem tvrzené povinnosti. Případný nedostatek aktivní a/nebo pasivní věcné legitimace má za následek, že žalobce nemůže být v řízení úspěšný.“*

S ohledem na jednotlivá vyjádření účastníků řízení je zřejmé, že tito mají v otázce věcné legitimace zcela odlišný právní názor. Navrhovatel je přesvědčen, že je aktivně legitimován, tedy je podle hmotného práva nositelem tvrzeného subjektivního práva z bezdůvodného obohacení, a odpůrce je pasivně legitimován, je tudíž subjektem tvrzené povinnosti vydat bezdůvodné obohacení. Kdežto odpůrce popírá právní existenci aktivní legitimace, když poukazuje na skutečnost, že daný nárok je součástí nároků, které byly uplatněny také v jiných správních řízeních sporných před Energetickým regulačním úřadem, a to konkrétně pod sp. zn. SLS-06303/2019-ERU, kdy navrhovatelem je Česká republika – Ministerstvo průmyslu a obchodu, a sp. zn. SLS-06330/2019-ERU, kdy navrhovatelem je společnost OTE, a. s. V tomto smyslu pak není dle odpůrce možné, aby daný nárok byl ve spoluvlastnictví tří právnických osob.

Posouzení bezdůvodného obohacení

Jelikož navrhovatel vymezil spor uplatněním nároku na vydání bezdůvodného obohacení, je nezbytné vyjít v otázce věcné legitimace ze zákonné definice bezdůvodného obohacení a závazků vyplývajících z tohoto právního vztahu.

Protože je nárokováno vydání bezdůvodného obohacení za roky 2013 až 2014, je nutné dovodit, která právní úprava má být aplikována, zda dle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, nebo zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. V tomto ohledu je třeba potom vyjít z všeobecných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., a to konkrétně z ustanovení § 3028 odst. 3, které tvoří negativní výjimku vůči § 3028 odst. 1 a dle kterého platí, že: *„Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona,*

dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.“

Citované ustanovení zákona č. 89/2012 Sb. je vyjádřením principu plné neretroaktivity, a jelikož nedošlo k jinému ujednání stran, resp. nebyla projevena vůle podřídít práva a povinnosti týkající se tvrzeného bezdůvodného obohacení „novému občanskému zákoníku“, je i nadále ve věci nároku na vydání bezdůvodného obohacení za rok 2013 nezbytné aplikovat právní úpravu dle zákona č. 40/1964 Sb., neboť plnění poskytované odpůrci za vyrobenou elektřinu bylo poskytnuto v roce 2013. V případě nároku na vydání bezdůvodného obohacení za rok 2014 je ovšem třeba aplikovat právní úpravu zákona č. 89/2012 Sb., protože jednotlivá plnění v podobě podpory za vyrobenou elektřinu v roce 2014 je třeba posoudit již podle nové právní úpravy.

Pro období roku 2013 podle ustanovení § 451 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb. platilo, že: *„Kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.“* a že: *„Bездůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.“* Z ustanovení § 456 zákona č. 40/1964 Sb. pak plynulo následující: *„Předmět bezdůvodného obohacení se musí vydat tomu, na jehož úkor byl získán. Nelze-li toho, na jehož úkor byl získán, zjistit, musí se vydat státu.“*

Ve vztahu k období roku 2014 je možno konstatovat, že níže uvedené závěry uplatněné v souvislosti s ustanovením § 451 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb. ve vztahu k legitimaci lze bez dalšího aplikovat také vůči nové právní úpravě, a to konkrétně k ustanovení § 2 991 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., neboť relevantní úprava bezdůvodného obohacení je v nové právní úpravě v hlavních principech shodná jako ve staré právní úpravě (Blíže viz ustanovení § 2 991 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., dle kterých platí, že: *„Kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil.“* a *„Bездůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.“*).

Citovaná ustanovení starého občanského zákoníku byla předmětem mnoha rozhodnutí soudů týkajících se institutu bezdůvodného obohacení. Lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu České republiky, ze dne 6. září 2016, sp. zn. III. ÚS 3822/15, ze kterého se podává, že: *„Předpokladem vzniku právního vztahu z bezdůvodného obohacení je získání majetkové hodnoty jedním subjektem na úkor jiného, v jehož majetkových poměrech se tato změna projevila negativně. Proto je aktivně legitimovaným subjektem k uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení ten, na jehož úkor bylo bezdůvodné obohacení získáno, tedy subjekt, v jehož majetkové sféře došlo ke zmenšení majetkových hodnot; pasivně legitimován je ten, jehož majetek se na úkor druhého neoprávněně zvětšil nebo u koho nedošlo ke zmenšení majetku, ač k tomu mělo v souladu s právem dojít. Toto pravidlo pro určení aktivní a pasivní věcné legitimace je třeba důsledně aplikovat u jednotlivých skutkových podstat bezdůvodného obohacení, typicky při odlišení bezdůvodného obohacení vzniklého bez právního důvodu a plněním z neplatné smlouvy. Jeho nerespektování vede k porušení spravedlivého procesu garantovaného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a k porušení práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“*

Rovněž lze odkázat na závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího soudu České republiky, ze dne 21. srpna 2014, sp. zn. 33 Cdo 764/2013, dle kterého: „*Bezdůvodné obohacení je chápáno jako závazek, jehož obsahem je povinnost toho, kdo se obohatil, vydat to, oč se obohatil, a jí korespondující právo toho, na jehož úkor k obohacení došlo, požadovat vydání předmětu bezdůvodného obohacení. Předpokladem odpovědnosti za získané bezdůvodné obohacení není protiprávní jednání obohaceného ani jeho zavinění, nýbrž objektivně vzniklý stav obohacení, k němuž došlo způsobem, který právní řád neuznává; aktivní věcná legitimace k uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení svědčí subjektu, na jehož úkor bylo bezdůvodné obohacení získáno. Pasivní věcná legitimace k vydání bezdůvodného obohacení stíhá toho, komu se plněním dostalo majetkové hodnoty, takže v jeho majetku se to projevilo buď zvýšením jeho aktiv, nebo snížením jeho pasiv, případně se jeho majetkový stav nezmenšil, ač by se tak za běžných okolností stalo. Plnění bez právního důvodu je jednou ze skutkových podstat bezdůvodného obohacení, k němuž dochází tím, že jednomu z účastníků se dostalo majetkové hodnoty plněním, k němuž v době jeho poskytnutí neexistoval žádný právem stanovený důvod, jímž může být např. dohoda účastníků, povinnost plynoucí ze zákona, či z rozhodnutí apod. Jedná se tedy o případy, v nichž právní důvod k okamžiku plnění vůbec neexistoval. K získání bezdůvodného obohacení v tomto případě dochází okamžikem přijetí plnění.*“

Z výše uvedeného je zřejmé, že je nezbytné důsledně zkoumat, zda na jedné straně došlo ke zvýšení majetkové hodnoty na straně odpůrce, a zda na druhé straně v této souvislosti došlo naopak k úbytku majetkové hodnoty na straně navrhovatele. Mezi navrhovatelem a odpůrcem by přitom musel existovat právní vztah vyplývající z hmotného práva, resp. musí existovat přímá vazba mezi zvýšením majetkové hodnoty odpůrce a snížením majetkové hodnoty na straně navrhovatele. Zákon takto vyžaduje existenci tzv. příčinné souvislosti mezi bezdůvodným obohacením a majetkovou újmou ochuzeného a vzájemného poměru příčiny a následku.

Existence této podmínky úzce souvisí s aktivní a pasivní legitimací stran bezdůvodného obohacení, protože se nelze s úspěchem dovolávat vydání majetkového prospěchu po osobě, jejíž majetkové poměry se v důsledku snížení majetkové hodnoty žalobce nezměnily.

Z právní úpravy podle ustanovení § 451 zákona č. 40/1964 Sb. vyplývá, že základním předpokladem vzniku právního vztahu z bezdůvodného obohacení je neoprávněné získání majetkových hodnot jedním subjektem, a to na úkor jiného, v jehož majetkových poměrech se tato změna negativně projevila. Újma jednoho je v podstatě důsledkem obohacení jiného (viz. komentář Švestka a spol. – Občanský zákoník, 2. vydání, str. 1325).

Z výše uvedeného lze opět dovozovat, že mezi účastníky právního vztahu s předmětem bezdůvodného obohacení musí existovat přímý vztah, když získání majetkové hodnoty se musí bezprostředně negativně majetkově projevit v poměrech někoho jiného, v tomto případě v majetkových poměrech navrhovatele.

Jestliže by tedy bylo vycházeno z premisy, že odpůrce se ve spojitosti s poskytnutou podporou mohl obohatit, je nezbytné se dále ve vztahu k věcné aktivní legitimaci zabývat rovněž otázkou, zda se tak vůbec mohlo stát na úkor navrhovatele (v jeho majetkové sféře mohlo dojít v dané souvislosti k úbytku), resp., jak již bylo vysloveno výše, zda finanční prostředky poskytované navrhovatelem byly majetkovou hodnotou, která se bezprostředně

projevila v majetkové sféře odpůrce, a je tudíž aktivně legitimovaným k podáním návrhu na vymáhání bezdůvodného obohacení konkrétně přímo po odpůrci, popř. zda není takovou oprávněnou osobou zcela jiný subjekt.

Ve vztahu k aktivní legitimaci navrhovatele k uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení je proto nutno posoudit jeho roli v systému podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, resp. jejího financování a výplaty, a stejně tak postavení odpůrce. V tomto smyslu je potom nutno s ohledem na požadavek navrhovatele na vrácení bezdůvodného obohacení za roky 2013 až 2014 vyjít z nové právní úpravy platné od počátku roku 2013.

V této souvislosti je úvodem možno poukázat na právní úpravu platnou do konce roku 2012, kdy právně postupovalo Ministerstvo průmyslu a obchodu podle ustanovení § 6b zákona č. 180/2005 Sb. tak, že poskytovalo dotace jednotlivými rozhodnutími o poskytnutí dotace ze státního rozpočtu podle ustanovení § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, kdy se jednalo o zákonem určenou dotaci na úhradu vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů hrazených provozovatelům regionálních distribučních soustav, kdy její výše byla každoročně dána nařízením vlády o stanovení limitu prostředků státního rozpočtu pro poskytnutí dotace na úhradu vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů, které bylo platné vždy pro daný rok.

Je tak možno konstatovat, že Ministerstvo průmyslu a obchodu poskytovalo dotace z prostředků státního rozpočtu (majetku navrhovatele České republiky) jednotlivým provozovatelům regionálních distribučních soustav, a to na základě rozhodnutí, kdy teprve tito distributoři poskytovali podporu (nikoli již ovšem dotaci) konečným příjemcům – výrobcům elektřiny z podporovaných zdrojů energie, tedy přímý právní vztah, resp. přesun finančních prostředků, by bylo možno vysledovat toliko mezi provozovatelem distribuční soustavy a výrobcem elektřiny. Provozovatel distribuční soustavy by tak byl teoreticky aktivně legitimován k vymáhání bezdůvodného obohacení vůči výrobcovi elektřiny, pokud tomuto by byla vyplacena podpora ve výši, která by mu nenáležela.

Od 1. ledna 2013 potom došlo z důvodu účinnosti zákona o podporovaných zdrojích k dílčím změnám v systému financování podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, když podle jeho ustanovení § 28 a § 29 vstoupil do systému financování podpory z obnovitelných zdrojů další subjekt, a to operátor trhu.

Ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích pro celý rok 2013 a 2014 platilo, že: *„Dotaci na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny a provozní podporu tepla podle § 28 poskytuje ministerstvo operátorovi trhu čtvrtletně na základě jeho žádosti předložené do konce měsíce následujícího po ukončení čtvrtletí. Ministerstvo operátorovi trhu do konce dalšího měsíce poukáže jednu čtvrtinu částky uvedené v nařízení vlády podle § 28 odst. 2.“*

Ministerstvo průmyslu a obchodu prostřednictvím rozhodnutí o poskytnutí dotace nadále náklady spojené s podporou elektřiny a tepla poskytovalo operátorovi trhu podle ustanovení § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů. Jednotlivými rozhodnutími tudíž Ministerstvo průmyslu a obchodu poskytovalo neinvestiční dotaci

na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny místo provozovatelům přenosové nebo distribuční soustavy operátorovi trhu, a to čtvrtletně na základě jeho žádosti.

Operátor trhu následně prostředky poskytoval povinně vykupujícímu, kterým byl v souladu s ustanovením § 2 zákona č. 165/2012 Sb. „*obchodník s elektřinou určený tímto zákonem nebo vybraný Ministerstvem průmyslu a obchodu (dále jen „ministerstvo“), který vykupuje elektřinu od výrobce z obnovitelného zdroje vyrobenou ve výrobně elektřiny na vymezeném území*“. Teprve povinně vykupující poskytoval v případě zvolení formy podpory prostřednictvím výkupních cen podporu výrobcům elektřiny postupem podle ustanovení § 10 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., což byl také případ odpůrce.

Mezi povinně vykupujícím a výrobcem elektřiny existoval právní vztah na základě zákona, v rámci kterého výrobce elektřiny dodával elektřinu povinně vykupujícímu, a tento měl povinnost elektřinu vykupovat a hradit výkupní cenu. Povinně vykupující, kterým byl určený obchodník s elektřinou, pak na základě ustanovení § 10 a násl. zákona č. 165/2012 Sb. účtoval operátorovi trhu rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za svoji činnost podle množství povinně vykupované elektřiny z jednotlivých druhů obnovitelných zdrojů evidovaných operátorem trhu, kdy operátor trhu byl povinen hradit rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za činnost povinně vykupujícího.

Lze obdobně jako u období do konce roku 2012 dospět k závěru, že i v letech 2013 a 2014 byl mezi navrhovatelem a odpůrcem zákonem upravený právní vztah, jehož obsahem bylo poskytování majetkových hodnot z prostředků navrhovatele přímo odpůrci. V rámci financování podpory výroby elektřiny navrhovatelem za období roku 2013 a 2014 došlo tudíž k přímému přesunu finančních prostředků mezi navrhovatelem a odpůrcem, v důsledku čehož se odpůrce mohl obohatit na úkor navrhovatele, když tento odpůrci finanční prostředky prokazatelně poskytoval, resp. majetek navrhovatele majetek se zmenšil v důsledku majetkového prospěchu odpůrce. Jelikož tak odpůrce v letech 2013 a 2014 v souvislosti s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů získával od navrhovatele majetkový prospěch, je v této části nároku na vydání bezdůvodného obohacení osobou, která by byla povinna požadované finanční prostředky případně vrátit, pokud by byly získány bez právního důvodu.

K tomuto zjištění lze doplnit, že navrhovatel prokázal další ze základních předpokladů vzniku povinnosti k vydání bezdůvodného obohacení v podobě existence tzv. příčinné souvislosti mezi bezdůvodným obohacením a majetkovou újmou ochuzeného. Vztah příčinné souvislosti mezi bezdůvodným obohacením a majetkovou újmou ochuzeného je dán tehdy, pokud je materiální ztráta ochuzené osoby následkem neoprávněného nabytí majetkových hodnot ze strany obohaceného.

Nelegitimní obohacení a majetková újma ochuzeného musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku lze odkázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 21 Cdo 300/2001 ze dne 21. února 2002 nebo sp. zn. 25 Cdo 114/2009 ze dne 20. dubna 2011. Předpoklad příčinné souvislosti byl ze strany navrhovatele dostatečně prokázán, protože ochuzení navrhovatele v podobě poskytnutí podpory v podobě úhrady výkupní ceny mělo za následek bezprostřední navýšení majetkové hodnoty na straně odpůrce.

Energetický regulační úřad má za to, že navrhovatel v řízení prokázal, že požadovaná částka ve výši 61.464.243,28 Kč může představovat neoprávněný majetkový prospěch ve smyslu ustanovení § 451 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., popř. ustanovení § 2991

odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. získaný odpůrcem na úkor navrhovatele, a je zde tudíž dána aktivní i pasivní legitimace obou sporných stran.

Na této skutečnosti pak nic nemění ani fakt vedení jiných sporných řízení, v rámci kterých byl uplatněn vůči odpůrci nárok vyplývající z bezdůvodného obohacení mj. také pro období uplatněné navrhovatelem, kdy v této souvislosti dále Energetický regulační úřad uvádí, že také v těchto namítaných řízeních bude předně posuzována otázka věcné legitimace jednotlivých sporných stran. Dostatek aktivní nebo pasivní věcné legitimace je zásadní skutečností pro další posuzování věci a v případě nedostatku věcné legitimace je návrh bez dalšího zamítaný.

Posouzení uvedení výroby do provozu v roce 2010

Jestliže navrhovatel požaduje částku, která vznikla jako bezdůvodné obohacení v důsledku toho, že byly vypláceny výkupní ceny pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010, lze souhlasit s jeho tvrzením, že je nezbytné vypořádat se s otázkou, zda výrobná odpůrce byla uvedena do provozu v roce 2010 a vznikl vůči této nárok na podporu prostřednictvím výkupních cen daných pro rok 2010 či nikoli. Předně je tak nutno ze strany Energetického regulačního úřadu posoudit, zda byla výrobná odpůrce uvedena do provozu v roce 2010 a právo na podporu v tomto roce skutečně řádně vzniklo.

Pro takovéto posouzení je potom nezbytné vyjít z úpravy zakotvené v zákoně č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), který byl účinný v rozhodné době, tedy v roce 2010. Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů platilo, že Energetický regulační úřad stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy tak, aby pro zařízení uvedená do provozu po dni nabytí účinnosti tohoto zákona bylo při podpoře výkupními cenami dosaženo patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů, kterými jsou zejména náklady na instalovanou jednotku výkonu, účinnost využití primárního obsahu energie v obnovitelném zdroji a doba využití zařízení a které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem.

Na základě ustanovení § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, Energetický regulační úřad mj. vykonává působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky, a vydává rozhodnutí o regulaci cen včetně pravidel pro klíčování nákladů, výnosů a hospodářského výsledku regulovaných a neregulovaných činností.

Podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle ustanovení § 3 odst. 2 uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn. Cenová rozhodnutí vydávaná Energetickým regulačním úřadem představují tedy normativní akty stanovující (vedle v daném případě pevně stanovených cen) ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o cenách podmínky cenové regulace, v daném případě věcné podmínky pro uplatnění stanovené ceny.

V tomto případě cenové rozhodnutí konkrétně stanoví výši výkupních cen za elektřinu vyrobenou v zařízeních pro výrobu elektřiny ze slunečního záření, a to podle jejich data uvedení

do provozu, přičemž podmínka uvedení do provozu je věcnou podmínkou uplatnění příslušné výkupní ceny. Pro rok 2010 stanovilo Cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 v bodě 1.9, že u nově zřizované výroby elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.

V rámci citovaného cenového rozhodnutí byly tedy stanoveny určité podmínky, při jejichž splnění byla výroba uvedena do provozu a získala nárok na podporu v příslušné výši pro daný rok. Z hlediska výše uvedeného bodu cenového rozhodnutí lze konkrétně rozeznat tři podmínky uvedení zařízení do provozu v případě podpory formou výkupních cen, které musí být splněny kumulativně, a to

- I. Uskutečnění výroby elektřiny.
- II. Uskutečnění dodávky elektřiny do elektrizační soustavy.
- III. Výše uvedené podmínky jsou uskutečněny v souladu s rozhodnutím o udělení licence a se vznikem oprávnění k výkonu licencované činnosti.

V této situaci pak je především třeba vycházet z vzájemného navázání uvedených podmínek, kdy podmínkou uvedení do provozu je uskutečnění výroby a dodávky elektřiny, ale pouze takové, které je v souladu s udělenou licencí. Tyto podmínky je tedy v souhrnu nezbytné vykládat tak, že podnikatelským způsobem nelze provádět výrobu elektřiny bez uděleného oprávnění, neboť by se jednalo o neoprávněné podnikání, tj. jednání zakázané. Nejedná se tedy jen o pouhé formální splnění existence licence.

Výroba a dodávka elektřiny je tedy dle již výše zmíněného podmínkou uvedení do provozu, ale jen tehdy, je-li uskutečňována v souladu s licencí, kdy obdobně se vyjádřil také Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 9. března 2017, č. j. 32 Cdo 1051/2015, v rámci kterého bylo vysloveno, že: *„Započetí s dodávkami elektřiny do elektrizační soustavy v průběhu určitého kalendářního roku, zakotvené jako podmínka aplikace cenového předpisu stanovícího výkupní ceny elektřiny pro tento kalendářní rok, je zcela logickým předpokladem podpory formou určitých výkupních cen, majícím oporu v zákoně. Hovoří-li zákon č. 180/2005 Sb. o „výkupu“ vyrobené elektrické energie a uplatňuje-li dovolatelka nárok na určité „výkupní ceny“, nelze rozumně vycházet z toho, že by se tento výkup mohl realizovat bez současného prodeje z její strany, a tedy bez dodávek této energie subjektu, který elektřinu vykupuje. Jak požadavek dodávání energie do sítě, tak požadavek, aby se tak dělo na základě licence, je v souladu se zněním a účelem zákona č. 180/2005 Sb. a tvoří s ním logický a přirozeně provázaný celek. Bod 1.9 cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 tak ve skutečnosti žádné nové povinnosti nezakládá. Vyjadřuje v rovině cenové regulace, že k výkupu energie je třeba energii dodávat, a je tak třeba činit legálně, a promítá v ní znění zákona plně v souladu s jeho smyslem. Jedná se tudíž spíše o technickou specifikaci stavu, v němž lze výrobu považovat za uvedenou do provozu pro účely uplatnění podpory formou výkupních cen.“*

Je tak zjevné, že také soud shledává, že podmínka dodávky elektřiny do elektrizační soustavy dle bodu 1.9 Cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 je splněna toliko za předpokladu, že dodávka elektřiny se uskutečňuje na základě platné a účinné licence.

Ve vztahu k bodu 1.9 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 argumentoval odpůrce rovněž výkladovými stanovisky Energetického regulačního úřadu ze dne 27. října 2010 a ze dne 19. února 2018, kdy tato obě se právě věnovala problematice uvedení výrobní elektřiny z obnovitelného zdroje do provozu v roce 2010. Z obou výkladových stanovisek je potom možno dovodit závěr, že za den uvedení výrobní do provozu, pro účely stanovení rozhodného dne pro přiznání v souladu s bodem 1.9. Cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, lze označit datum prvního paralelního připojení výrobní k distribuční soustavě s účinnou licencí na výrobu elektřiny.

K tomuto potom Energetický regulační úřad doplňuje, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 257/2017 ze dne 8. března 2018 konstatoval, že: *„podmínku „vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy“ podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 bylo možní naplnit také realizací prvního paralelního připojení výrobní do elektrizační soustavy“.*

Z výše uvedeného a citovaného rozsudku tedy vyplývá, že základním předpokladem uvedení výrobní elektřiny do provozu s následným přesahem do založení a existence práva na podporu je pravomocná a účinná licence na výrobu elektřiny a první paralelní připojení k distribuční soustavě, přičemž za den uvedení do provozu se s ohledem na nezbytnost kumulativního splnění podmínek považuje den, kdy nastane pozdější z výše uvedených skutečností.

K tomuto potom dále Energetický regulační úřad odkazuje na oběma spornými stranami namítané pravomocně ukončené řízení vedené pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU, v rámci kterého bylo rozhodnuto, že navrhovatel jako povinně vykupující nemá nárok na zaplacení určité částky ze strany operátora trhu v důsledku toho, že výrobní odpůrce není možno považovat za zdroj uvedený do provozu v roce 2010. V rámci tohoto řízení byla rovněž posuzována podmínka vyplývající z bodu 1.9 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 týkající se výroby a dodávky elektřiny výrobnou navrhovatele ke konci roku 2010, kdy bylo v rámci rozhodnutí posouzeno, že tato nebyla ze strany odpůrce splněna. Mj. bylo zhodnoceno, že licence byla pro předmětnou výrobní udělena až dne 31. prosince 2010 v pozdních hodinách, kdy v této souvislosti nebylo zjištěno, že by v tento den došlo k výrobě elektřiny, a tudíž rovněž nemohlo dojít ani k její dodávce do elektrizační soustavy.

Toto rozhodnutí bylo napadeno žalobou podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, o nahrazení rozhodnutí správního orgánu, kdy ze strany Obvodního soudu pro Prahu 8 došlo dne 11. července 2018 rozsudkem č. j. 25 C 141/2016-540 k zamítnutí žaloby (potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze dne 28. března 2019, č. j. 29 Co 71/2019-65).

Ke vztahu citovaných výkladových stanovisek k bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 výše uvedený obvodní soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že: *„nevidí v těchto různých výkladech cenového rozhodnutí ERÚ číslo 4/2009 většího rozdílu, když z definice a výkladů vyplývá, že uvedením do provozu je třeba rozumět okamžik splnění určitých formálních a materiálních podmínek. Za okamžik uvedení do provozu je totiž třeba chápat okamžik, kdy zařízení v souladu s právem (legálně) slouží účelu, pro který bylo vybudováno, tj. u fotovoltaické elektrárny je to okamžik, kdy legálně vyrábí a dodává elektřinu do elektrizační*

soustavy (s výjimkou ostrovních provozů, což nebyl případ předmětných výroben). Mezi formální podmínky patří podmínky zákonné znamenající, že daná výrobná splňuje všechny podmínky stanovené zákonem, a tedy že elektřinu vyrábí legálně, tj. podléhá-li kolaudaci, byla zkolaudována, disponuje rozhodnutím o udělení licence a vznikem oprávnění k výkonu licencované činnosti, v případě, že dodává elektřinu do elektrizační soustavy, pak musí disponovat též souhlasem provozovatele distribuční soustavy s připojením, které se realizuje právě připojením k distribuční soustavě se souhlasem provozovatele. Mezi podmínky materiální lze zařadit faktickou stavební dokončenost elektrárny, tedy že elektrárna je fyzicky hotová (což se právně projeví tím, že byla zkolaudována, obdržela revizní zprávu, že byla fyzicky propojena s distribuční soustavou) a že začala vyrábět a dodávat elektřinu do distribuční soustavy (což se prokazuje protokolem o prvním paralelním připojení výrobní k distribuční soustavě).“

Z výše uvedeného je zřejmé, že obvodní soud má za to, že okamžik uskutečnění výroby a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy by měl nastat prakticky souběžně s vystavením protokolu o prvním paralelním připojení a že není relevantní, kdy byly doklady potřebné k prokázání splnění podmínek vystaveny, nýbrž jako rozhodující vidí to, kdy byly podmínky skutečně splněny, neboť je podstatné, aby výrobná sloužila bezpečně a legálně k účelu, pro který byla vybudována. Příkladmo k tomuto bylo uvedeno, že fotovoltaická elektrárna může vyrábět a dodávat elektřinu, i když není zcela stavebně dokončená, stejně tak může obdržet revizní zprávu bez toho, že by byla skutečně provozuschopná a bezpečná, popř. protokol o prvním paralelním připojení apod. Okolnost vystavení protokolu o prvním paralelním připojení výrobní tak fakticky vůbec nemusí znamenat, že výrobná legálně vyráběla a dodávala elektřinu do elektrizační soustavy, pokud by tento dokument byl shledán nepravdivým či zfalšovaným.

Z citovaného rozsudku obvodního soudu dále plyne, že: *„Pokud tedy například fotovoltaická elektrárna není zcela dokončená, nelze hovořit o uvedení výrobní do provozu, i kdyby byly formálně naplněny podmínky bodu 1.9 cenového rozhodnutí ERÚ číslo 4/2009...“* a že: *„Není podstatné, zda byly dokončeny z 50 %, z 90 % nebo z 99 %, zařízení, které má být uvedeno do provozu, musí být dokončeno zcela a bezvýhradně tak, aby mohla být jeho bezpečnost ověřena revizní zprávou, která je podmínkou pro získání licence.“*

V tomto ohledu tedy považuje Energetický regulační úřad námitku odpůrce směřující ke skutečnosti, že se po vydání rozhodnutí pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU změnila praxe Energetického regulačního úřadu, za vypořádanou, když tento zastává prakticky shodný názor jako výše citovaný obvodní soud, tedy, že není zcela podstatné, jako dokumenty byly formálně vystaveny, nýbrž zda byly splněny podmínky pro to, aby výrobná byla bezpečná a legálně sloužila svému účelu. Nelze tak souhlasit s tvrzením odpůrce o překonání názoru vyplývajícího z řízení vedeného pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU.

Ze shromážděných důkazů potom obvodní soud dovodil, že výrobná odpůrce nemohla být legálně uvedena do provozu v roce 2010, čehož si tento musel být vědom a pouze se snažil před správním orgánem pouze splnit formální podmínky vyplývající z definice cenového rozhodnutí č. 4/2009. Při tomto posouzení obvodní soud vyšel zejména z rozsudků Krajského soudu v Brně č. j. 46 T 7/2013 a Vrchního soudu v Olomouci č. j. 5 To 56/2016-11.134 a dále rozsudků vydaných v rámci správního soudnictví ve věci licence. V tomto ohledu obvodní soud souhlasil s posouzením Energetického regulačního úřadu provedeném ve sporném správním řízení vedeném pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU a žalobu zamítl.

Energetický regulační úřad k tomuto uvádí, že se rovněž ztotožňuje se svým posouzením, které provedl ve vztahu k uvedení výroby navrhovatele do provozu v řízení vedeném pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU, tedy s tím, že tato výroba nemohla být pro nesplnění podmínek vyplývajících z cenového rozhodnutí č. 4/2009 posouzena jako uvedena do provozu v roce 2010. V rámci tohoto řízení bylo dospěno k závěru, že s ohledem na získání licence dne 31. prosince 2010 bylo nutno prokázat, zda předmětná výroba tento den vyráběla a dodávala elektřinu do elektrizační soustavy, kdy z poskytnutých podkladů bylo dovozeno, že nikoli. Konkrétně potom bylo v rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu č. j. 07196-/2014-ERU mj. vysloveno, že: „*Samotné tvrzení, které se objevilo v rámci výpovědi třetích osob v trestním řízení, že dle vizuální prohlídky elektroměrů dne 31. prosince 2010 zařízení vyráběla elektřinu v zanedbatelném množství neodpovídajícím jejich instalovanému výkonu, nevypovídá nic o naplnění této podmínky, neboť skutečnost, že zařízení značného rozsahu vykazovalo marginální množství vyrobené elektřiny, neznamena, že toto zařízení bylo schopno jako celek elektřinu vyrábět.*“

Ve věci skutečného stavu výroby odpůrce potom Energetický regulační úřad odkazuje na zjištění vyplývající zejména ze souvisejících trestních rozsudků a rozsudků správních soudů.

Tak je možno z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 46 T 7/2013, resp. z jednotlivých podkladů, dovodit, že jednotliví obžalovaní při vzájemné koordinaci uvedli a fakticky předložili Energetickému regulačnímu úřadu nepravdivé údaje, popř. podstatné údaje zamlčeli, s cílem dosáhnout vydání licence do konce roku 2010, když je zřejmé, že případná znalost reálného stavu by k udělení licence nevedla. Z jednotlivých důkazů tak vyplývá faktická nedokončenost příslušné výroby.

Z dokumentu s názvem „Inventarizace dodávek a montáží FVE Saša Sun, Zdeněk Sun“ ze dne 30. listopadu 2010 tak plyne, že „*blok B osazeno jen 40 % FV panelů, blok C osazeno jen 43 % FV panelů, nejsou transformátory, osazeno jen 60 % střídačů, blok D neosazen ani jeden FV panel, nejsou transformátory, osazeno jen 25 % střídačů, blok E prakticky neexistuje, kdy není osazen ani jeden FV panel, nejsou transformátory, chybí všechny střídače, blok F prakticky také vůbec neexistuje, chybí všechny střídače, chybí všechny transformátory, není osazen ani jeden FV panel.*“

Z dokumentu s názvem „Inventarizace dodávek a montáží FVE Saša Sun, Zdeněk Sun“ ze dne 4. prosince 2010 lze potom zjistit, že „*blok B osazeno jen 40 % panelů, namontováno 85 % střídačů, blok C osazeno jen 43 % FV panelů, schází trafokiosek a transformátor, blok D nemá osazen ani jeden FV panel, montáže kabelů na straně DC provedeny pouze z 10 %, blok E nemá osazen ani jeden FV panel, nemá ani jeden střídač, blok F nemá osazen ani jeden FV panel, nemá ani jeden střídač, nemá ani jeden rozvaděč.*“

Z protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité Energetického regulačního úřadu ze dne 20. prosince 2010 vyplývá, že: „*sekce B je z větší části nezapojena, sekce F nezapojena, chybí střídače, probíhají výkopové práce, sekce E nezapojena, chybí střídače, řady 24, 25, 26 částečně neosazeny panely, nezapojený hlavní vypínač, sekce C z větší části nezapojena, probíhají výkopové práce, nezapojen transformátor v trafostanici T5, sekce D nezapojen transformátor v T4*“ a že: „*FVE jako celek nesplňuje k danému dni podmínky pro udělení licence na výrobu elektřiny a že revizní zpráva neodpovídá skutečnému stavu.*“

Následující den také na jednání s Energetickým regulačním úřadem zástupci odpůrce do protokolu přiznali nedokončenost výroby.

Z protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité Energetického regulačního úřadu ze dne 31. prosince 2010 opět vyplývají značné nedostatky ve vztahu k dokončenosti výroby, kdy obdobný názor byl vysloven také v rámci svědecké výpovědi Ing. Rostislavem Krejcarem, který se dne 31. prosince 2010 zúčastnil jako pracovník odboru elektroenergetiky ohledání na místě a dle kterého z technického hlediska daná výroba nesplňovala podmínky pro vydání licence.

Z citovaného rozsudku krajského soudu je dále možno dovodit, že ke dni 26. prosince 2010 nebyly u výroby odpůrce zcela dokončeny bloky B, C, D, E, F, kdy výstavba probíhala po celou dobu prosince roku 2010, tak i v lednu roku 2011. Ke dni 4. ledna 2011 tak na dvou výrobnách včetně výroby odpůrce pracovalo 86 elektrikářů, kteří kompletně předělávali zapojení, které bylo učiněno do konce roku 2010. Dle citovaného soudu *„je evidentní, že na konci prosince 2010 elektrárny nejenže nebyly dokončeny, ale že byly i provedeny práce vytvářející dojem dokončenosti obou FVE“*. Kompletní montáž rozvaděčů trafokiosků byla pak dokončena dle dílčích předávacích protokolů až dne 14. února 2011 a uzemnění až dne 25. února 2011. Kompletní předávací protokol byl podepsán až dne 21. února 2011.

Krajský soud v dané trestní věci mj. uzavřel, že k datu 20. prosince 2010 byla výroba odpůrce v rozsahu požadované licence nedokončena, a proto vznikla reálná potřeba výrobu dokončit a vyhotovit nové revizní zprávy. Ovšem revizní zprávy ze dne 27. a 28. prosince 2010 byly zfalšovány tak, že v podstatě došlo k předělání původních revizních zpráv ze dne 5. a 6. prosince 2010 (které však také neodpovídaly reálnému stavu), a to za účelem zajištění výkupních cen roku 2010.

Rozsudek krajského soudu byl následně posuzován v rámci odvolacího řízení Vrchním soudem v Olomouci, kdy z rozsudku pod sp. zn. 5 To 56/2016 vyplývá, že odvolací soud se shoduje se závěry a zjištěními nalézacího soudu v případě podvodné trestné činnosti páchané zejména prostřednictvím falzifikovaných revizních zpráv s cílem získat dokonce roku 2010 licenci pro zachování výkupních cen z roku 2010.

Ke stavu předmětné výroby ke konci roku 2010 se rovněž věnovaly správní soudy, a to konkrétně v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. května 2016, č. j. 62 A 78/2014-535, a Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2017, č. j. 9 As 145/2016-450, které v otázce stavu výroby a pravdivosti předložených podkladů čerpaly mj. také z výše uvedených trestních rozsudků.

Prvoinstanční správní soud pak vedle dalšího přímo uvedl, že: *„Revizní zprávu jako celek tedy nelze považovat za důkaz prokazující bezpečnost elektrárny. Naopak zjevně se jedná o zprávu zpracovanou tzv. od stolu toliko na základě předložených podkladů (zejména projektové dokumentace). Jiné vysvětlení není možné. Nebyla-li totiž elektrárna dokončena, neměl revizní technik co revidovat, a údaje, které v revizní zprávě uvedl, si tak mohl buď „vyfabulovat“, nebo je převzít z projektové dokumentace či jiných objednatelům předložených podkladů. Samotná osoba na řízení zúčastněná přitom v protokolu o ústním jednání uvedla, že elektrárna nebyla dokončena kvůli nepřízní počasí. Nejedná se tedy o situaci, kdy by chybějící části elektrárny byly výsledkem následných vandalství či krádeží.“* a že: *„Ze shora uvedeného plyne, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré podmínky, neboť předložené*

revizní zprávy nebyly způsobilé technické předpoklady prokázat. Neprokázaní technických předpokladů k datu udělení licence je přitom dostatečně závažným zjištěním, které indikuje důvodné pochybnosti v tom směru, že napadené rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno.“

Správní soudy pak učinily závěr, že byla dostatečně prokázána nedostavěnost předmětné výrobní, kdy nebylo nutno pro tento typ řízení třeba blíže zkoumat, v jakém rozsahu nebyla přesně výrobní dokončena, když rozhodující byla nemožnost prokázat bezpečnost daného zařízení.

S ohledem na výše uvedené má Energetický regulační úřad za to, že z jednotlivých zjištění, a to především provedených trestními soudy, lze jednoznačně dovodit závěr o stavební nedokončenosti výrobní odpůrce ke konci roku 2010, když je zřejmé, že výstavba výrobní probíhala také na počátku roku 2011.

Přestože nebylo přesně zjištěno, v jakém rozsahu nebyla výrobní dokončena ke konci roku 2010, lze z jednotlivých podkladů dovodit, že se nejednalo jen o drobné nedodělky nemající vliv na funkčnost výrobní, popř. o závady způsobené krádežemi, naopak některé části (sekce) výrobní nebyly zjevně vůbec schopny vyrábět elektrickou energii. Tomuto odpovídá také závěr výše citovaného rozsudku obvodního soudu, dle kterého: „*Ostatně to, že výrobní nebyly uvedeny do provozu v roce 2010 nejlépe svědčí samotná skutečnost, jak mizivé množství elektřiny v nich do 31. 12. 2010 bylo vyrobeno, a to v porovnání s jejich nominálním výkonem, který byl obrovský, a to například v meziročním srovnání leden 2011/leden 2012.*“

Co se potom týče protokolu o schválení výrobní ze dne 22. prosince 2010, jak již bylo uvedeno výše, správní orgán musí zkoumat vedle splnění formálních podmínek, rovněž podmínky materiální, mezi které je nutno zařadit faktickou stavební dokončenost elektrárny, tedy že elektrárna je fyzicky hotová a je tak schopna vyrábět a dodávat elektřinu. Protokol o schválení výrobní nemůže tudíž prokazovat připojení výrobní jako celku k distribuční soustavě ke dni 22. prosince 2010 v situaci, kdy je prokazatelně doloženo, že výrobní nebyla k tomuto datu zcela dokončena. K tomuto je možno doplnit, že v případě prvního paralelního připojení bylo vycházeno z revizních zpráv ze dne 5. a 6. prosince 2010, u kterých ovšem bylo zjištěno, že tyto byly zpracovány toliko na základě projektové dokumentace, tzv. od stolu, tedy vůbec nemohly odrážet skutečný stav výrobní, a byly tak shledány trestními i správními soudy jako nepravdivými.

Ze závěru znaleckého posudku FEI-VŠB TU Ostrava – 16/2015 ze dne 25. března 2015, který byl předložen v rámci trestního řízení, potom vyplývá, že výrobní odpůrce byla prokazatelně ve zkušebním provozu, který byl zahájen prvním paralelním připojením dne 22. prosince 2010. Zmíněný protokol o schválení výrobní je tak jistě schopen deklarovat, že skutečně došlo k připojení předmětné výrobní k distribuční soustavě, avšak jelikož tato výrobní nebyla v dané době prokazatelně stavebně ani technologicky dokončena, kdy nebyly propojeny všechny její součásti, nelze podmínku prvního paralelního připojení považovat za splněnou.

Jak již bylo zmíněno, za okamžik uvedení do provozu je třeba považovat okamžik, kdy výrobní legálně slouží účelu, pro který byla vybudována, tj. vyrábí a dodává elektřinu do elektrizační soustavy se souhlasem provozovatele distribuční soustavy, tedy na základě prvního paralelního připojení. Okolnost vystavení protokolu o prvním paralelním připojení výrobní odpůrce tak s ohledem na prokázanou nedokončenost výrobní znamená, že část

výrobní mohla být připojena k distribuční soustavě, avšak tato jako celek nebyla schopna legálně vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy. V tomto směru byl protokol o připojení výrobní jako celku evidentně nepravdivý, nezpůsobilý prokazovat skutečnost připojení dokončené výrobní ke dni 22. prosince 2010.

S ohledem na výše uvedené má Energetický regulační úřad za dostatečně prokázané, že odpůrce v roce 2010 nesplnil jednu z podmínek vyplývajících z bodu 1.9 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, a to konkrétně splnění podmínky výroby a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy, resp. skutečnosti existence prvního paralelního připojení, jak vyplývá z citovaných výkladových stanovisek.

Posouzení splnění podmínky udělené licence

I když bylo dle názoru Energetického regulačního úřadu prokázáno, že k prvnímu paralelnímu připojení výrobní jako celku nedošlo do konce roku 2010, resp. že předmětná výrobní ke konci roku 2010 fakticky nevyráběla elektrickou energii a tuto nedodávala do elektrizační soustavy pro stavební nedokončenost, kdy je zjevné, že z tohoto důvodu předmětná výrobní nemůže být považována za uvedenou do provozu v roce 2010, Energetický regulační úřad za zabýval rovněž splněním druhé podmínky, a to zda odpůrce disponoval v roce 2010 platnou a účinnou licencí na výrobu elektřiny.

Ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 energetického zákona účinného ke konci roku 2010 obecně platilo, že: „*Podnikat v energetických odvětvích na území České republiky mohou za podmínek stanovených tímto zákonem fyzické či právnické osoby pouze na základě licence udělené Energetickým regulačním úřadem.*“ Na základě ustanovení § 5 odst. 3 potom mj. fyzická nebo právnická osoba, která žádala o udělení licence, musela prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti, kdy energetické zařízení muselo současně mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám.

Předně je tudíž nezbytné vypořádat se otázkou, zda příslušná výrobní odpůrce disponovala oprávněním k výkonu licencované činnosti. V tomto ohledu je Energetickému regulačnímu úřadu z úřední činnosti známo, že odpůrci byla dne 31. prosince 2010 rozhodnutím Energetického regulačního úřadu udělena licence, a to rozhodnutím č. j. 13917-23/2010-ERU, licence č. 111018049, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne. Uvedené rozhodnutí bylo předmětem obnovy u Energetického regulačního úřadu, kdy následně bylo dne 17. ledna 2014 vydáno nové rozhodnutí o udělení licence pod č. j. 13917-37/2010-ERU co do obsahu a rozsahu uděleného podnikatelského oprávnění shodné s původními rozhodnutími o udělení licencí, kdy účinek tohoto nového rozhodnutí nastal ke dni 31. prosince 2010.

Toto nové rozhodnutí však byla napadena Nejvyšším státním zástupcem žalobou ve veřejném zájmu, kdy následně Krajský soud v Brně rozsudkem vedeným pod č. j. 62 A 78/2014-535 výrokem č. I zrušil rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o udělení licence vydané v novém řízení pod č. j. 13917-37/2010-ERU. Nejvyšší správní soud poté v řízení o kasační stížnosti tuto zamítl, a to rozsudkem vedeným pod č. j. 9 As 145/2016-450. Navrhovatel napadl tento rozsudek ústavní stížností, kdy Ústavní soud tuto dne 31. července 2018 pro zjevnou neopodstatněnost odmítl, a to usnesením sp. zn. II. ÚS 2038/2017. Energetický regulační úřad následně dne 24. května 2019 zastavil obnovené správní řízení o udělení licence navrhovateli. Toto rozhodnutí bylo v rámci zkráceného přezkumného

řízení rozhodnutím ze dne 8. října 2019, č. j. 09802-3/2019-ERU zrušeno, přičemž proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad, který byl zamítnut dne 7. dubna 2020 pod č. j. 09802-10/2019-ERU.

Jak vyplývá z výše uvedeného, odpůrce sice získal licenci již v roce 2010, resp. v obnoveném správním řízení dne 17. ledna 2014, kdy ovšem toto rozhodnutí o udělení licence bylo Krajským soudem v Brně rozsudkem vedeným pod č. j. 62 A 78/2014-535 zrušeno, a to z toho důvodu, že pro udělení licence nebyly splněny veškeré předpoklady, neboť předložené revizní zprávy nebyly způsobilé technické předpoklady prokázat a současně bylo shledáno, že navrhovatel nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence: „Ze shora uvedeného plyne, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré podmínky, neboť předložené revizní zprávy nebyly způsobilé technické předpoklady prokázat. Neprokázaní technických předpokladů k datu udělení licence je přitom dostatečně závažným zjištěním, které indikuje důvodné pochybnosti v tom směru, že napadené rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno. Zároveň se jednalo o vadu, kterou nebylo lze odstranit při řízení u zdejšího soudu – neexistuje totiž způsob, jakým by osoba na řízení zúčastněná mohla zpětně prokázat splnění technických předpokladů (předložení revizní zprávy či znaleckého posudku zpracované ke dni vydání napadeného rozhodnutí). Soud je přitom toho názoru, že s ohledem na to, že to byl právě žadatel o licenci (osoba na řízení zúčastněná), kdo předkládal revizní zprávy [redacted] i [redacted] nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Musel totiž vědět, v jakém stavu se k datu zpracování revizních zpráv elektrárna nachází i o jak velkou elektrárnu se jedná a nemohl tedy oprávněně předpokládat, že předmětné revizní zprávy jsou zpracovány řádně. K otázce dobré víry se přitom vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.2.2016 ve věci sp. zn. 9 As 256/2015, kde v bodech 173 a 174 uvedl, že je věcí žadatele o licenci, aby si zajistil řádné doklady, kterými podkládá svou žádost. Je věcí žadatele, aby si vybral revizního technika, a aby nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy, ale aby důsledně vyžadoval řádný postup revizního technika. Podle Nejvyššího správního soudu je třeba trvat na tom, aby žadatel přijal přiměřená opatření, která jej mohou vést k důvodnému předpokladu, že jím předkládaná revizní zpráva netrpí vadami. V případě právě posuzovaném tedy nelze dobrou víru shledat, neboť žadatel o licenci nemohl s ohledem na stav elektrárny, její rozsah a dobu provádění revizí, důvodně předpokládat, že se jedná o revizní zprávy řádné.“

Shodný názor vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 145/2016-450, v rámci kterého bylo mj. zmíněno: „Soud je přesvědčen, že veškeré kroky stěžovatelky nebyly činěny v dobré víře, že splnila zákonem stanovené předpoklady pro udělení licence, ale naopak byly činěny za jediným účelem, a to dosáhnout vydání licence do 31. 12. 2010 a zabezpečit tak dosavadní výši státní podpory, a to bez ohledu na pravdivost předkládaných podkladů. To se jí nakonec předložením zfalšované revizní zprávy podařilo.“

A také z usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2038/2017, dle kterého: „Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, stěžovatelka si uvědomovala stav, ve kterém se elektrárna k datu ohledání nacházela. Už skutečnost, že ve správním řízení předložila zfalšovanou revizní zprávu ze dne 27. 12. 2010, vyvrací její dobrou víru. V protokolu ze dne 20. 12. 2010 je výslovně uvedeno, že mezi skutečným stavem, v jakém se elektrárna nachází k datu ohledání, a revizní zprávou jsou rozpory. Ty byly v protokolu popsány, zástupce stěžovatelky vytykané rozpory uznal, přislíbil jejich odstranění a protokol podepsal,

stěžovatelka proto nemohla po tomto datu nadále setrvat v dobré víře, že revizní zpráva ze dne 5. 12. 2010 je způsobilá prokázat bezpečnost fotovoltaické elektrárny, ostatně právě proto předložila revizní zprávu ze dne 27. 12. 2010, která se následně ukázala být padělkem. Ačkoliv je zpráva podepsána revizním technikem, ten ji nevypracoval, vůbec o její existenci nevěděl a podepsat ji ani objektivně nemohl, protože byl v dané době hospitalizován. Stěžovatelka nejprve tvrdila, že neví, kdo zfalšovanou revizní zprávu do licenčního spisu založil, což neodpovídá obsahu spisu. Ačkoliv se stěžovatelka snaží navodit dojem, že tuto zprávu nikdy nepředložila, tato zpráva jí byla v licenčním řízení předložena, zprávou byl také proveden důkaz a na základě této zprávy byla stěžovatelce vydána licence.“

Co se potom týče zrušujícího rozsudku krajského soudu, je dále třeba zhodnotit, zda tento má účinky *ex nunc*, tj. od právní moci rozsudku, či *ex tunc*, tedy má zpětné účinky. K tomuto Energetický regulační úřad konstatuje, že obecně účinky rozhodnutí nastávají od právní moci rozsudku, neboť u správních rozhodnutí se uplatňuje zásada presumpce správnosti, podle níž se pravomocný správní akt považuje za zákonný a správný, dokud není autoritativně zrušen, což ostatně potvrzuje také judikatura správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. února 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128).

Přestože tedy v rámci výše citovaného rozsudku je preferován účinek *ex nunc*, je zřejmé, že účinky je nezbytné vázat na ochranu dobré víry účastníka řízení ohledně práv nabytých příslušným rozhodnutím. Vedle zásady presumpce správnosti správních aktů je tudíž třeba postavit také právní zásadu *ex iniuria ius non oritur* (z bezprávního práva vzejít nemůže), jejíž obsah byl již opakovaně vyložen judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3658/2012), z níž vyplývá, že ochranu lze poskytovat pouze takovým subjektivním právům, která byla nabyta zákonným způsobem, jak bylo také konstatováno Radou Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí ze dne 13. února 2018, č. j. 08027-35/2016-ERU.

V tomto smyslu je proto nutné současně zohlednit nezbytnost dobré víry oprávněného subjektu při získání licence. Přičemž lze v tomto ohledu dále rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 139/2016-22, ze dne 31. srpna 2016, v rámci kterého bylo mj. uvedeno, že: „*Ustanovením § 99 správního řádu je tedy správnímu orgánu dáno v přezkumném řízení ke zvážení, zda účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastanou ex tunc, či ex nunc ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí. Správní orgán je přitom povinen vycházet z kritérií stanovených v odstavcích 2 a 3 tohoto ustanovení, s přihlédnutím ke konkrétnímu obsahu přezkoumávaného rozhodnutí a právním vztahům, které na jeho základě vznikly. Smyslem citovaného ustanovení je minimalizovat škodlivé následky nezákonného rozhodnutí. Proto je preferována ochrana nabytých práv před skutečností, že jich bylo nabyto v rozporu se zákonem, což plyne z toho, že bylo-li přezkoumávaným rozhodnutím přiznáno právo, dochází k jeho zrušení zpravidla s účinky ex nunc (§ 99 odst. 3 věta první správního řádu). Naopak došlo-li k nezákonnému uložení povinnosti, zpravidla se určí, že účinky spojené se zrušením přezkoumávaného rozhodnutí nastávají ex tunc (§ 99 odst. 2 věta první správního řádu; obdobně srov. Jemelka, L. a kol. Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 470–471). Odborná literatura ke změně a zrušení pravomocného správního aktu v přezkumném řízení také uvádí, že nezákonné správní akty vydané k tíži adresáta je zásadně třeba revokovat s účinky ex tunc a nezákonné správní akty vydané ve prospěch adresáta s účinky ex nunc; pokud by však adresát nezákonnost aktu vydaného v jeho prospěch sám zapříčinil,*

resp. nejednal v dobré víře, je třeba i takový správní akt revokovat s účinky ex tunc (viz Hendrych, D. a kol. Správní právo: obecná část. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 236).“ Z výše uvedeného je patrné, že při použití analogické aplikace ustanovení § 99 správního řádu, lze také dospět k závěru, že účinky zrušujícího rozhodnutí mohou nastat ex tunc nebo ex nunc, kdy je nutno při tomto posouzení zejména přihlížet k okolnostem vzniku právních vztahů založených daným rozhodnutím, resp. je nezbytné zohlednit zákonnost vydaného správního aktu a v této souvislosti potom také především příčiny, které k tomuto stavu vedly.

Je zjevné, že otázka existence dobré víry je tak zásadní podmínkou pro posouzení účinků zrušujícího rozsudku krajského soudu. Z odůvodnění tohoto rozsudku mj. vyplývá, že žadatel o udělení licence musí podle ustanovení § 5 odst. 3 energetického zákona vedle finančních předpokladů prokázat také technické předpoklady pro zajištění výkonu licencované činnosti, neboť energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. V licenčním řízení je tedy nutno doložit toto splnění technických předpokladů především rozhodnutím stavebního úřadu a dále dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce, kdy zpráva o revizi se musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně.

Pro rozhodnutí o udělení licence v roce 2010 odpůrci podle zrušujícího rozsudku krajského soudu nebyly splněny veškeré věcné podmínky, tato tedy neměla být v roce 2010 vůbec udělena, neboť předložené revizní zprávy nebyly způsobilé technické předpoklady prokázat, když tyto fakticky neměly žádnou vypovídající hodnotu o stavu elektrárny či její bezpečnosti, neboť jejich hlavním účelem bylo formálně zajistit splnění podmínek pro vydání licence do konce roku 2010.

Zároveň se dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu jedná o neodstranitelnou vadu, neboť neexistuje způsob, jakým by bylo možno zpětně prokázat splnění technických předpokladů v roce 2010, a to ani výpověďmi svědků či znaleckými posudky (*„Výše uvedené závěry jsou zcela logické a srozumitelné. Není proto důvodná námitka žalovaného, že není podstatné, kdy byl znalecký posudek sepsán, ale je podstatné, že popisuje stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Znalecký posudek vyjadřující se k určité situaci zpětně totiž může vycházet pouze ze zaznamenaných podkladů. Znalecký posudek může pouze potvrdit, zda revizní zpráva, či jiný znalecký posudek, obsahuje všechny potřebné formální znaky, popř. zda není vnitřně rozporná. Nemůže však vypovídat o stavu určitého zařízení či stavby k danému datu, jelikož znalec vyhotovující posudek nemohl zpětně stavbu či zařízení podrobit svému posouzení.“*).

Současně Energetický regulační úřad podpůrně shodně jako navrhovatel odkazuje na již výše zmíněné trestní řízení, v rámci kterého bylo mj. pravomocně rozhodnuto o tom, že jednatel odpůrce se dopustil podvodu, když vedle dalších skutečností uvedl v omyl také Energetický regulační úřad předložením nepravdivých dokumentů za účelem vydání rozhodnutí o udělení licence ve vztahu k výrobně odpůrce do konce roku 2010 s tím, aby tomuto vznikl nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010.

Z výše uvedeného rozsudku současně plyne, že v souvislosti se jmenovanou výrobnou byly úmyslně zpracovány nepravdivé revizní zprávy, v důsledku čehož byly také další osoby uznány vinnými ze zvlášť závažného zločinu podvodu a odsouzeny. Co se potom týče

příčinné souvislosti mezi podvodným jednáním a vzniklým následkem, z výše citovaných rozsudků je zřejmé, že v případě vědomosti o předkládání falešných a nepravdivých podkladů by Energetický regulační úřad své rozhodnutí nevydal, tudíž by nedošlo k získání předmětné licence neboli bez podvodného jednání by nedošlo k tomu, že předmětná výrobná by byla nesprávně považována za fotovoltaický zdroj uvedený do provozu do dne 31. prosince 2010.

Ze zjištění učiněných trestními soudy lze potom dovodit závěr, že je nesporné, že předmětná výrobná nemohla řádně obdržet licenci do konce roku 2010, neboť došlo k falzifikaci stěžejních podkladů prostřednictvím podvodného jednání zejména jednatele navrhovatele o licenci a revizních techniků.

Je zřejmé, že závěry vyplývající z uvedených trestních rozsudků jsou postaveny na obdobném základě jako citované rozsudky správních soudů, tedy že se jednalo o podvodné jednání řady osob s cílem získat ke konci roku 2010 licenci na výrobu elektrické energie pro předmětnou výrobná v souvislosti s nárokem na výkupní ceny elektrické energie pro zdroje uvedené do provozu do dne 31. prosince 2010. Odpůrce jako žadatel o licenci v daném případě neprokázal bezpečnost elektrárny a licence mu neměla být udělena. Je tak nepochybné, že rozhodnutí o udělení licence bylo krajským soudem zrušeno nikoli z nastalých důvodů, ale proto, že vůbec nebyly splněny podmínky pro jeho vydání, tedy k materiálnímu splnění podmínek uvedení výrobná do provozu ve skutečnosti vůbec nedošlo. Současně je možno s ohledem na výše citované rozsudky správních i trestních soudů dospět k jednoznačnému závěru, že se ze strany odpůrce jednalo o úmyslné jednání, kdy tento si musel být vědom skutečnosti, že licence byla získána na základě nepravdivých podkladů, kdy k jejímu udělení by bez jejich předložení ovšem vůbec nedošlo. Z takového jednání potom odpůrce nemůže těžit žádnou právní výhodu v podobě splnění podmínek uvedení výrobná do provozu v roce 2010.

V tomto ohledu je možno uzavřít, že bylo prokázáno, že licence nebyla v obnoveném správním řízení odpůrci udělena v souladu s právními předpisy, ale naopak na základě jeho vědomého nepoctivého jednání, nejednalo se tedy v tomto případě o zrušení licence z důvodu pouhého určitého formálního nedostatku nebo pochybení čistě na straně správního orgánu. Byl to výhradně odpůrce, který v obnoveném řízení předkládal nepravdivé podklady za účel prokázání splnění podmínek pro udělení licence, a proto bylo rozhodnutí o udělení licence správním soudem zrušeno.

V dané souvislosti lze potom shodně s navrhovatelem odkázat na usnesení Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 946/16, ze dne 30. května 2018, v rámci kterého bylo uvedeno, že: *„Je-li nezákonnost správního rozhodnutí moci způsobena především či výlučně ze strany osoby oprávněné z tohoto rozhodnutí (orgány veřejné moci úmyslně uvedla v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, případně dosáhla příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem), nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Pokud správní soud přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, zpravidla nebude důvodu, proč osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí chránit před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo třeba chránit práva třetích, nezúčastněných osob).“*

Co se dále týče dobré víry ve vztahu k důvěře v zákonnost a neměnnost rozhodnutí o udělení licence, věnuje se této otázce např. také již jednou výše citovaný usnesení Ústavního

soudu, sp. zn. I. ÚS 2082/17, ze dne 21. června 2018, ze kterého vyplývá, že: „*Půjde zejména o situace, v nichž oprávněný orgány veřejné moci úmyslně uvedl v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, případně dosáhl příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem (např. jednáním majícím znaky trestného činu). Za takové situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Pokud správní soud přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, zpravidla nebude důvodu, proč osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí chránit před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo třeba chránit práva třetích, nezúčastněných osob)*“ a „*...nezákonnost rozhodnutí přijatého za takových okolností pak musí jít plně k tíži stěžovatelky, neboť nezákonnost rozhodnutí o licenci způsobila především vlastním protiprávním jednáním. Za takového stavu stěžovatelce nesvědčila ani dobrá víra, ani důvěra v zákonnost a neměnnost rozhodnutí o licenci. Nemůže tedy mít ani legitimní očekávání ve vztahu k nabytí státní podpory a ochraně již vložených investic do zařízení výrobní, neboť takové očekávání se může vztahovat zásadně jen k následkům jednání po právu (srov. nálezný sp. zn. I. ÚS 946/16).*“

Energetický regulační úřad má tak za to, že z výše uvedeného nesporně vyplývá, že zrušující rozsudek krajského soudu byl opřen o závěr, že odpůrce nebyl ohledně vydání rozhodnutí o udělení licence v dobré víře, z čehož lze jednoznačně dovodit, že účinky tohoto rozsudku nastávají ex tunc. V tomto ohledu lze současně odkázat např. rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu o rozkladu ze dne 11. září 2018, č. j. 08395-31/2016-ERU, v rámci kterého bylo ve vztahu k účinkům zrušujícího rozsudku mj. uvedeno, že: „*Závěr o účincích zrušení rozhodnutí o udělení licence ex tunc ve vztahu ke sporné otázce vzniku práva na podporu pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011 dle cenového rozhodnutí č. 2/2010 se tak přímo nabízí, jelikož samotné závěry soudu znemožňují uplatnění zásady dobré víry vůči subjektu, který v dobré víře dle názoru soudu nebyl.*“

Co se potom týče samotné aplikace právní zásady ex iniuria ius non oritur, odkazuje Energetický regulační úřad dále např. na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. února 2015, č. j. 15 Af 93/2012-65, ze kterého se podává, že nelze přiznat práva, kterých bylo dosaženo spácháním trestného činu, kdy je nepřipustné dovolávat se nároku, který měl původ v protiprávním jednání, které je dokonce kriminální povahy, a používat jej jako podporu pro své další úkony, neboť toto počínání je v příkrém rozporu s dobrými mravy a římskoprávní zásadou pojednávající o tom, že z bezpráví nemůže povstat právo - ex iniuria ius non oritur, které v českém právním řádu představují jedny z hlavních právních principů.

Jestliže k udělení licence a následnému hodnocení, že výrobní byla uvedena do provozu v roce 2010, bylo přistoupeno na základě protiprávního jednání, nemůže být takovýto výklad ovšem i nadále podporován. Uvedení výrobní do provozu v roce 2010, které bylo provedeno na základě nepoctivého jednání, nelze za žádných okolností považovat za platné uvedení do provozu. Nadto je zjevné, že nelze poskytovat podporu ve vztahu k výrobně elektřiny, u které je zjištěno, že tato v daném roce vůbec neplnila podmínky nároku na podporu stanovené cenovým rozhodnutím, a to navíc v souvislosti s podvodným jednáním navrhovatele.

Energetický regulační úřad shrnuje, že po posouzení jednotlivých vyjádření a podkladů zařazených do spisové dokumentace dospěl k závěru, že licence byla získána podvodným jednáním, když odpůrce nebyl vůbec schopen prokázat splnění technických

předpokladů u předmětné výroby, a proto lze zhodnotit, že zrušující rozsudek krajského soudu působí ex tunc. Bylo tak dle mínění Energetického regulačního úřadu dostatečně prokázáno, že zrušení rozhodnutí o udělení licence pro nezákonnost způsobil samotný žadatel o její udělení, tedy navrhovatel. Licenci tudíž není možno považovat za legálně získanou včetně s tímto souvisejícího nároku na podporu. V projednávané věci tak Energetický regulační úřad vycházel zejména ze závěrů vyslovených soudy v rámci správního a trestního soudnictví, dle kterých v tomto konkrétním případě byla licence zrušena pro nedokončenost a neprokázání bezpečnosti energetického zařízení.

Co se vůbec týče existence předmětné licence odkazuje dále Energetický regulační úřad na rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 5. května 2020, č. j. 05825-14/2019-ERU, prostřednictvím kterého bylo správní řízení vedené o povolení obnovy licenčního řízení zastaveno, a to z důvodu neexistence procesních podmínek. V rámci tohoto rozhodnutí byl mj. vysloven závěr, že výše zmíněný rozsudek krajského soudu zrušil rozhodnutí o udělení licence ze dne 17. ledna 2014, č. j. 13917-36/2010-ERU, kdy ovšem tímto zrušením nedošlo ke zpětnému obživení rozhodnutí o udělení licence ze dne 31. prosince 2010, č. j. 13917-23/2010-ERU. Obdobný závěr ve věci nemožnosti „obživení“ rozhodnutí lze dovodit např. také z usnesení Ústavního soudu ze dne 15. srpna 2017, č. j. II. ÚS 2038/2017-1. Odpůrce tak aktuálně nepochybně nedisponuje licenci ve smyslu podnikatelského oprávnění pro výrobu elektřiny, když v současné době řízení vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU nebylo pravomocně ukončeno.

Námítky odpůrce a jejich vypořádání

Závěrem se Energetický regulační úřad musí vypořádat s námitkou odpůrce, že je nezbytné rovněž prokázat, zda výrobní odpůrce měla nárok na výkupní ceny pro rok 2011 či nikoli, což byla i jedna ze stěžejních námitek, která byla uplatněna již před soudním orgánem. K tomuto odpůrce mj. uvedl, že jelikož mají být pro výpočet bezdůvodného obohacení od výkupních cen pro rok 2010 odečteny výkupní ceny pro rok 2011, je nutné posuzovat také tento nárok.

K tomuto Energetický regulační úřad sděluje, že pro výpočet částky odpovídající výkupním cenám pro rok 2011 je postačující znát množství vyrobené elektřiny, které ovšem bylo ze strany odpůrce prokazatelně doloženo, a potom je toliko nutné provést výpočet dle příslušného cenového rozhodnutí, kdy v tomto případě se jedná o Cenové rozhodnutí Energetického regulačního č. 2/2010 ze dne 8. listopadu 2010, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů, přičemž v tomto ohledu neshledal Energetický regulační úřad žádné pochybení. Ostatně ani sám odpůrce nenamítá, že by částka nebyla vypočtena správně.

Dále je možno doplnit, že ani navrhovatel netvrdí skutečnost, že by výrobní odpůrce měla být považována za zdroj uvedený do provozu v roce 2011, pouze ve věci svého nároku sděluje, že má za to, že z jeho strany mu vznikla majetková újma jen v důsledku uhrazení částky odpovídající výkupním cenám pro rok 2010, neboť částka odpovídající výkupním cenám pro rok 2011 mu v souladu se zákonnými pravidly byla refundována operátorem trhu. Navrhovatel se tedy zjevně necítí aktivně legitimován k vymáhání celé částky, která byla odpůrci vyplacena v souvislosti s podporou výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, když se domnívá, že jiný

majetkový prospěch na jeho úkor nebyl odpůrcem získán. Je přitom odpovědností navrhovatele, jak vymezí předmět řízení a co bude po odpůrci požadovat. V tomto případě navrhovatel zpochybnil právo na podporu určené pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010 a správní orgán se proto zabýval touto skutečností. Neuvedení výrobní do provozu ani v roce 2011 se správní orgán do důsledku nezabýval, protože navrhovatel takovou skutečností nerozporoval a nespojoval s požadovaným plněním. Naopak navrhovatel požadoval vrátit pouze rozdíl mezi výkupní cenou roku 2010 a 2011 představující částku 61.464.243,28 Kč.

I kdyby tedy Energetický regulační úřad dospěl k jinému posouzení, nemůže s ohledem na znění petitu rozhodnout o jiném nároku, než byl vymezen, neboť je obdobně jako soud petitum vázán, nemůže jej překročit a nesmí přiznat jiná práva nebo uložit jiné povinnosti, než jsou navrhovány. Konečně je Energetickému regulačnímu úřadu z úřední činnosti známo, že u tohoto správního orgánu byla ve věci nároku výrobní odpůrce na podporu a její výši podána řada návrhů na vydání bezdůvodného obohacení, kdy je možné, že některý jiný subjekt uplatnil nárok ve vztahu k uhrazení výkupních cen pro rok 2011 apod., kdy tato skutečnost je zjevná také odpůrci. Případné nároky tak budou posuzovány v jednotlivých správních řízeních, kdy v současné době správní orgán v žádném ohledu nechce, ale ani nemůže, předjímat jejich výsledek. O uvedení výrobní do provozu v roce 2011 proto v tomto řízení nebylo rozhodováno a nelze proto předjímat výsledek v jiných řízeních.

Lze tak shrnout, že navrhovatel nepožadoval rozhodnout o skutečnosti, zda výrobní navrhovatele byla uvedena do provozu v roce 2011 a má v této souvislosti nárok na výkupní ceny pro rok 2011 či nikoli, a proto tato otázka nebyla vůbec předmětem rozhodování v rámci tohoto sporného správního řízení. Současně nebylo zjištěno, že by bylo potřebné tuto věc řešit jako otázku předběžnou apod.

Ve vztahu k argumentaci navrhovatele správním řízením vedeným pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU, resp. pod sp. zn. SLS-05352/2017-ERU, ze kterých dle mínění odpůrce vyplývá, že navrhovatel zastává stanovisko, že výrobní odpůrce byla uvedena do provozu v roce 2010 sděluje Energetický regulační úřad následující. Je sice pravdou, že všechna výše uvedená řízení se určitým způsobem dotýkají odpůrce a jeho výrobní, resp. posouzení, zda tato byla uvedena do provozu v roce 2010 či nikoli, avšak v žádném z těchto nebylo nikdy pravomocně rozhodnuto, že výrobní odpůrce byla uvedena do provozu v roce 2010, což by jistě byla skutečnost relevantní pro tento spor. Naopak, jak již bylo zmíněno výše, např. v pravomocně ukončeném řízení vedeném pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU bylo rozhodnuto, že navrhovatel jako povinně vykupující nemá nárok na zaplacení určité částky ze strany operátora trhu v důsledku toho, že výrobní není možno považovat za zdroj uvedený do provozu v roce 2010, kdy v této souvislosti potom není rozhodné, že navrhovatel v daném řízení zastával stanovisko, že výrobní byla uvedena do provozu v roce 2010. Nadto řízení vedené pod sp. zn. SLS-05352/2017-ERU nebylo doposud pravomocně ukončeno.

Následky neuvedení výrobní do provozu v roce 2010

Energetický regulační úřad shrnuje, že po posouzení jednotlivých vyjádření a podkladů dospěl k závěru, že výrobní odpůrce nelze považovat za uvedenou do provozu v roce 2010, jak uváděl odpůrce, z důvodu nesplnění podmínek vyplývajících z Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009. Konkrétně tak bylo zjištěno, že protokol o schválení výrobní není schopen prokázat první paralelní připojení výrobní jako celku v roce 2010 a že v tomto roce byla licence získána podvodným jednáním, když odpůrce nebyl vůbec

schopen prokázat splnění technických předpokladů u předmětné výrobní, resp. její stavební a technickou dokončenost.

Na této skutečnosti nemění nic ani fakt, že výrobní dle výpisu elektroměru do konce roku 2010 určité, byť marginální, množství elektřiny vyrobila, jak se snaží tvrdit odpůrce, což dokládá zejména výpisem z elektroměru, vyjádřením společností ACTHRM, s. r. o., popř. znaleckými posudky, když zjevně není možno prokázat, že se tak stalo v souladu s platně udělenou licenci. Ve vztahu k výše prokázané nedokončenosti výrobní lze rovněž zopakovat, že část výrobní mohla být připojena k distribuční soustavě, avšak tato jako celek nebyla schopna legálně vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy.

Energetický regulační úřad k tomuto doplňuje, že odpůrce také namítal, že jeho výrobní byla uvedena do provozu dne 31. prosince 2010 podle podmínek bodu 1.10 cenového rozhodnutí č. 2/2010. Tuto námitku považuje Energetický regulační úřad za zcela bezpředmětnou, když je zjevné, že toto cenové rozhodnutí bylo účinné až ode dne 1. ledna 2011, a proto toto mohlo být aplikováno až pro posouzení uvedení výroben do provozu v roce 2011. Pro rok 2010 bylo platným a účinným právním předpisem, které upravovalo podmínky uvedení do provozu pro tento rok, cenové rozhodnutí č. 4/2009.

K tomuto Energetický regulační úřad dále konstatuje, že uvedení výrobní do provozu není jednorázovým a neměnným aktem, kdy pouze právně souladné uvedení výrobní do provozu může založit nárok na podporu, neboť v opačném případě by byla zasažena důvěra občana v právní stát, když by podpora, jež je poskytována z veřejných prostředků, byla hrazena také ve vztahu k výrobně, která sice fakticky v rozhodné době podmínky pro uvedení výrobní do provozu splňovala, avšak k jejich splnění došlo protiprávním jednáním. V tomto smyslu lze opakovaně poukázat na nutnost aplikace zásady, že z bezprávní právo vzejít nemůže, resp. dobré víry, a analogie s ustanovením § 99 správního řádu.

Konečně je možno odkázat rovněž na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a to konkrétně ustanovení § 6 odst. 2, dle kterého platí: „*Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.*“ a ustanovení § 8, jež upravuje, že: „*Zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.*“, z nichž rovněž vyplývá, že nikdo nemůže získat právní výhodu, jednal-li nezákonně, resp. ochrany nemohou požívat úkony, kterými bylo zneužito práva.

Co se potom týče vztahu založeného mezi navrhovatelem a odpůrcem Smlouvou, na základě které by mělo ze strany navrhovatele docházet k peněžitému plnění za dodanou a vyfakturovanou elektřinu, doplňuje Energetický regulační úřad na závěr následující. V souladu s předmětem Smlouvy by dle jejího čl. III měla být dodávána toliko elektřina z výrobní, která požívá práva na podporu podle zákona o podporovaných zdrojích, kdy za těchto podmínek má být hrazena také cena vyplývající z příslušného cenového rozhodnutí. Jelikož ovšem elektřina z výrobní odpůrce nepožívá práva na podporu podle zákona o podporovaných zdrojích, nelze také v tomto ohledu určit smluvní platební povinnost odpůrce. Současně upozorňuje Energetický regulační úřad na čl. IX Smlouvy, dle kterého tento smluvní vztah mj. zaniká také ve chvíli zániku nároku odpůrce na podporu elektřiny podle zákona o podporovaných zdrojích, resp. zánikem licence odpůrce na výrobu elektřiny ve vztahu k příslušné výrobně.

Závěrem je tak možno konstatovat, že odpůrce v období od ledna 2013 do července 2015 inkasoval výkupní ceny pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010, ačkoliv z jeho strany nebyly splněny podmínky pro vznik práva na tuto podporu vyplývající z Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009.

Jelikož tedy bylo dostatečně prokázáno, že odpůrci nevznikl nárok na výkupní ceny pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010, lze souhlasit s návrhovátelem a vyslovit právní závěr, že odpůrce na jeho úkor získal neoprávněný majetkový prospěch, když se tento bezdůvodně obohatil plněním návrhovátele bez právního důvodu, a to, jak již bylo uvedeno výše, do konce roku 2013 ve smyslu ustanovení § 451 odst. 1 zákona č. 40/1994 Sb. a do 31. července 2014 podle ustanovení § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb.

Vzhledem ke skutečnosti, že dle ustanovení § 451 zákona č. 40/1964 Sb. musí bezdůvodné obohacení vydat ten, kdo se na úkor jiného obohatí, kdy předmět bezdůvodného obohacení se v souladu s ustanovením § 456 zákona č. 40/1964 Sb. musí vydat tomu, na jehož úkor byl získán, resp. dle ustanovení § 2 991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. ten, kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému toto obohacení vydat, je zřejmé, že je možno vyhovět petitu návrhovátele, neboť je dán zákonný důvod ke vzniku platební povinnosti odpůrce ve smyslu návrhu návrhovátele.

S ohledem na výše uvedené proto došlo ze strany Energetického regulačního úřadu k vyhovění návrhu návrhovátele, aby tomuto odpůrce uhradil částku ve výši 61.464.243,28 Kč z titulu vydání bezdůvodného obohacení podle ustanovení § 451 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. a ustanovení § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb.

III.

Náklady řízení a úroky z prodlení

Navrhovatel i odpůrce zároveň požadovali, aby jim byla přiznána náhrada nákladů, a to konkrétně nákladů právního zastoupení bez jejich přímého vyčíslení, kdy navrhovatel dále požadoval rovněž úrok z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z částky 61.464.243,28 Kč ode dne 26. prosince 2016 do zaplacení.

Dle obecné úpravy obsažené v ustanovení § 79 odst. 1 správního řádu jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování. Podle ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu potom platí, že „*Ve sporném řízení přizná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.*“

V daném případě bylo návrhu v plném rozsahu vyhověno a navrhovatel tak měl úspěch ve věci, a proto je možno aplikovat citovaného ustanovení. Náklady řízení je tak možno v souladu s první větou zmíněného ustanovení přiznat toliko navrhovateli.

Jelikož navrhovatel své náklady žádným způsobem nevyčíslil a nedoložil, Energetický regulační úřad shledal, že v souladu s ustanovením § 79 odst. 1 správního řádu náhradu nákladů je možno přiznat pouze v souvislosti s právním zastoupením Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem ev. č. ČAK 9074, společníkem ve společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s. r. o., se sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1, IČ: 29143608, který převzal právní zastoupení navrhovatele dne 28. února 2017.

Problematiku nákladů řízení, jejichž náhrada se přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu upravuje vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Energetický regulační úřad tak přiznal dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s ustanovením § 10 odst. 1 a ustanovením § 7 bodu 3 advokátního tarifu odměnu za čtyři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, vyjádření ze dne 28. června 2019, vyjádření ze dne 16. července 2019 a vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 14. ledna 2020, ve výši 4.000 Kč (tedy 1.000 Kč za úkon). Dále Energetický regulační úřad přiznal zástupci navrhovatele režijní paušál za čtyři úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 1.200 Kč (tj. 4 x 300 Kč). Celkově tak náleží za právní zastoupení navrhovatele odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5.200 Kč, resp. tuto částku je nutno zvýšit o DPH ve výši 21 %, neboť bylo prokázáno, že zástupce navrhovatele je registrován jako plátce DPH, na částku 6.292 Kč.

Navrhovatel zároveň požadoval, aby mu byl vedle požadované částky přiznán také úrok z prodlení z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z částky 61.464.243,28 Kč ode dne 26. prosince 2016 do zaplacení. Tento nárok vychází z ustanovení § 1970 občanského zákoníku, dle kterého platí, že: *„Po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.“* Ani jedna ze sporných stran v průběhu sporu nepředložila žádnou smlouvu, ze které by bylo zřejmé, že by se tyto smluvně dohodly na výši úroku z prodlení, a proto je nutno aplikovat zákonnou úpravu úroku z prodlení.

Z ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob, ve znění pozdějších předpisů potom vyplývá, že: *„Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.“* Pro druhé pololetí roku 2016 tak výše úroků z prodlení činila 8,05 %.

S ohledem na výše uvedené, resp. vyhovění návrhu, je zřejmé, že navrhovateli vznikl nárok na zaplacení částky, kterou požaduje, a odpůrce je tak vůči tomuto v postavení dlužníka. K tomuto je možno doplnit, že nárok danou částku byl navrhovatelem uplatněn výzvou k vydání bezdůvodného obohacení ze dne 2. prosince 2016 (odeslanou dne 14. prosince 2016) s tím, že v souladu s článkem IX. odst. 12 Smlouvy platí, že výrobce je povinen vrátit neoprávněně přijatou podporu do deseti dnů od vyzvání. Dle čl. X. odst. 6 Smlouvy bylo dále sjednáno, že

odpůrce souhlasí s tím, aby mu byly sdělení ve věci této Smlouvy doručovány elektronicky, z čehož lze usuzovat, že tak v případě výzvy ze strany navrhovatele bylo učiněno, kdy navíc vůči této skutečnosti nebyly odpůrcem uplatněny žádné námitky. V tomto ohledu bylo tedy možno přiznat úroky z prodlení od požadovaného data.

Energetický regulační úřad rozhodl o tom, že je odpůrce povinen uhradit uvedené náklady řízení a úroky z prodlení ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí. Jelikož správní řád konkrétně nestanoví lhůtu, která má být v rozhodnutí k plnění povinnosti stanovena, bylo přihlédnuto k právní úpravě uvedené v ustanovení § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dle které „*Uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku nebo, jde-li o vyklizení bytu, do patnácti dnů od právní moci rozsudku; soud může určit lhůtu delší nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí.*“ S ohledem na uvedené, výši nákladů a povahu povinného subjektu se tato lhůta jeví jako naprosto přiměřená.

IV. Závěr

Podle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu platí, že: „*Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*“

Z charakteru sporných řízení tudíž vyplývá, že důkazní břemeno není možno přenášet na správní orgán, neboť v tomto řízení platí speciální úprava dokazování obdobně jako u sporů vedených před soudními orgány, kdy se neuplatní plně zásada materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Řízení dle ustanovení § 141 správního řádu, tedy sporné správní řízení, není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž břemeno důkazní ve smyslu procesní odpovědnosti za prokázání tvrzených skutečností spočívá na navrhovateli. V tomto smyslu je nutno konstatovat, že navrhovatel unesl své břemeno tvrzení a ani důkazní, kdy odůvodnění jeho názoru na daný spor lze shledat dostatečným.

V průběhu řízení byly provedeny důkazy jednotlivými vyjádřeními navrhovatele i odpůrce včetně poskytnutých příloh a dále zejména Smlouvou o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů č. 12_POZE_PV_300004600 ze dne 28. prosince 2012, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. května 2016, č. j. 62 A 78/2014-535, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2017, č. j. 9 As 145/2016-450, usnesením Ústavního soudu ze dne 31. července 2018, sp. zn. II. ÚS 2038/17, rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. ledna 2018, č. j. 5 To 56/2016-11.134, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. února 2016, sp. zn. 46 T 7/2013, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. července 2018, č. j. 25 C 141/2016-540, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2019, č. j. 29 Co 71/2019-65, usnesením Okresního soudu v Hodoníně ze dne 25. března 2019, č. j. 14 C 94/2017-552, a podklady nacházejícími se ve spisových dokumentacích Energetického regulačního úřadu vedených pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU,

LIC-05826/2019-ERU, SLS-07196/2014-ERU, SLS-09802/2019-ERU a SLS-05352/2017-ERU.

Energetický regulační úřad vzal za svá skutková zjištění také shodná tvrzení účastníků řízení či skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Podklady shromážděné v rámci tohoto správního řízení tak Energetický regulační úřad považuje za postačující pro zjištění stavu věci. K tomuto dále Energetický regulační úřad uvádí, že v souvislosti se skutkovým stavem, na základě něhož bylo provedeno první paralelní připojení a byla vydána licence v roce 2010, resp. 2014, neprováděl žádné další důkazy ke zjištění faktického stavu předmětné výroby v době udělení licence, když výše uvedené podklady, a to zejména rozsudky správních a trestních soudů, objasnily tento takovým způsobem, že bylo zřejmé, že další dokazování by již nemohlo přinést žádné jiné závěry. V tomto ohledu by jistě bylo provádění dalších důkazů zcela nadbytečné, a tím pádem také v rozporu se základními zásadami správního řádu, a to zejména zásadou legality, hospodárnosti či nezatěžování účastníků řízení.

Energetický regulační úřad má tudíž za dostatečně prokázané a odůvodněné, že je možno vyhovět petitu navrhovatele, neboť je dán zákonný důvod ke vzniku platební povinnosti odpůrce ve smyslu návrhu navrhovatele, když bylo prokázáno, že výrobu navrhovatele není možno považovat pro nesplnění ani jedné z podmínek vyplývajících z Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 za zdroj uvedený do provozu v roce 2010, a tudíž v této souvislosti nevznikl nárok na výkupní cenu určenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010.

Jestliže odpůrce v předmětném období inkasoval výkupní cenu pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010, uplatňoval výkupní cenu, aniž by byly splněny zákonné podmínky pro vznik práva na podporu.

Pokud odpůrce výkupní cenu získal, jak bylo prokázáno, obohatil se na úkor navrhovatele ve smyslu ustanovení § 451 odst. 1 zákona č. 40/1994 Sb. do konce roku 2013, a podle ustanovení § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. do 31. července 2014. Inkasování výkupní ceny určené pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010 je nutné považovat za bezdůvodné obohacení na straně odpůrce, protože právo na podporu určené pro zdroje v roce 2010 na straně odpůrce řádně nevzniklo a jedná se tudíž o plnění bez právního důvodu ve smyslu ustanovení § 451 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. a ustanovení § 2991 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb.

Právním následkem zjištěného bezdůvodného obohacení na straně odpůrce je jeho vydání navrhovateli podle ustanovení § 451 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. a ustanovení § 2991 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb.

Podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne. Energetický regulační úřad s ohledem na odůvodnění tohoto rozhodnutí rozhodl o zaplacení požadované částky tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení o opravném prostředku :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu

do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Mgr. Zuzana Altmannová
oprávněná úřední osoba
oddělení sporných a schvalovacích řízení

Rozdělovník:

společnost ČEZ Prodej, a. s. prostřednictvím Mgr. et Mgr. Jana Kořána

společnost Saša – Sun, s. r. o. prostřednictvím JUDr. Pavla Gazárka